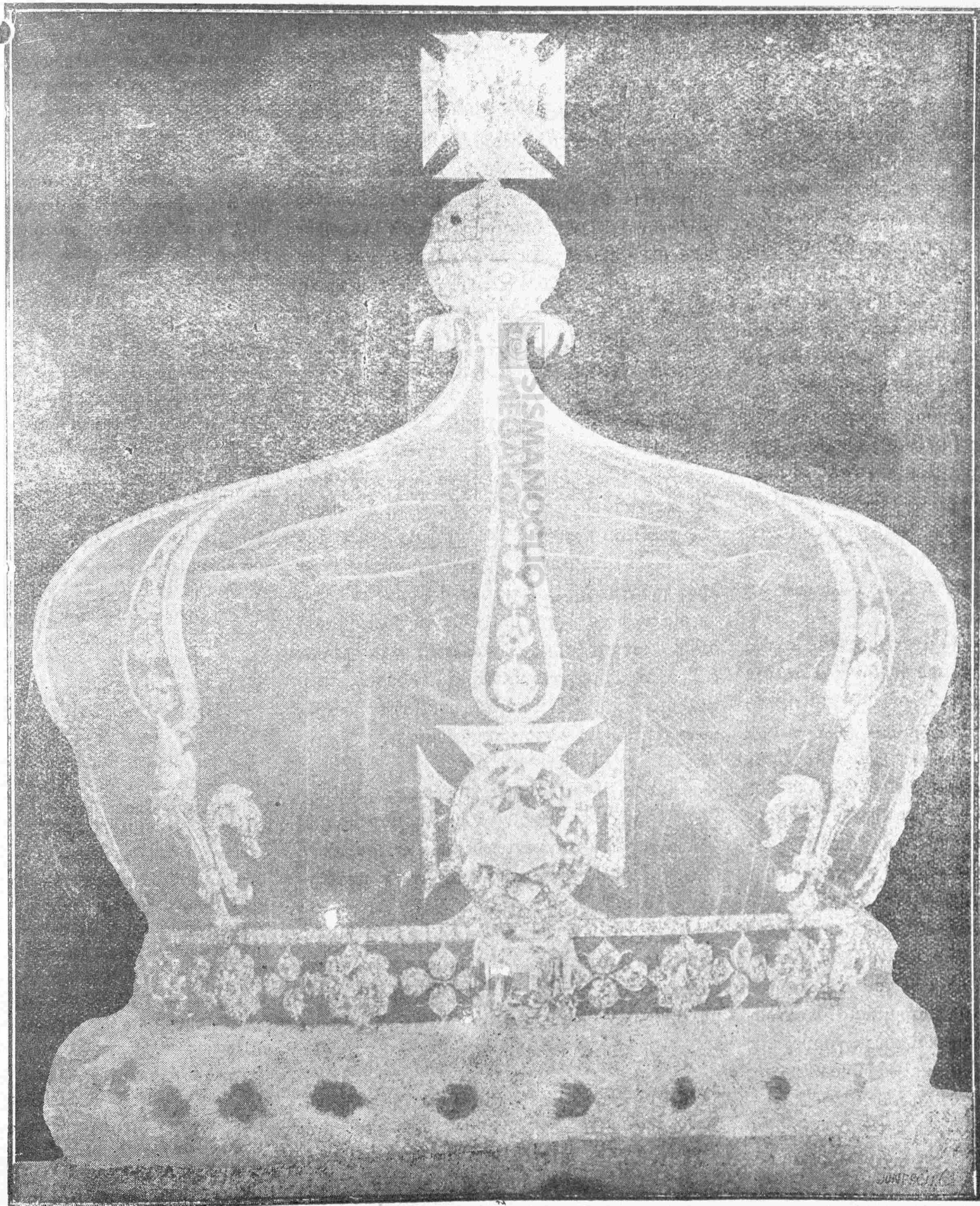

'Ασ' Ολα

Τὸ 'σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν παριστᾷ τὸ στέμμα, τὸ ὁποῖον ἐπίτηδες κατασκευάσθη ἐπὶ τῇ στέφει τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας. Τὸ στέμμα τοῦτο, ἔργον τῆς ἀγγλικῆς διακοσμητικῆς καλλιτεχνίας, εἶναι κομψότατον καὶ ἐλαφρότατον, ἀποτελούμενον ἐκ πολυτίμων λίθων.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΤΟ ΑΜΦΙΒΛΗΣΤΡΟΝ

Εἰς τὴν μελαγχολικὴν καὶ σκιερὰν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας ὁ Σίμων καὶ ὁ ἀδελφὸς του Ἀνδρέας ἤλθον. Συναντᾷ αὐτοὺς ὁ Χριστὸς καὶ τοὺς καλεῖ: «Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμῶν ἀλιεῖς ἀνθρώπων». Παρέκει δύο ἄλλοι ἀδελφοί, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, κατήρτιζον τὰ δίχτυα αὐτῶν· ὁ Ἰησοῦς ἐκάλεσε καὶ τούτους, οἵτινες, ὡς οἱ πρῶτοι, ἀρέντες τὰ δίχτυα καὶ τὰ πλοῖα, ἠκολούθησαν τὸν Χριστόν.

Βεβαίως τὸν ἀναγνώστην τῆς αὐριανῆς τοῦ Εὐαγγελίου περικοπῆς ἐκπλήσσει ἡ παραδειγματικὴ ἀφοσίωσις τῶν ἀπλοϊκῶν τούτων ἀλιέων, οἱ ὅποιοι, εὐθύς ὡς εἶδον τὸν Χριστόν, μόλις ἤκουσαν τοὺς παρηγόρους λόγους του, μόλις ἐδροσίσθησαν ἀπὸ τὴν φερέλιδα διδασκαλίαν του καὶ ἀμέσως ἀφίνουσι καὶ ἰστία καὶ πλοῖα διὰ ν' ἀκολουθήσωσι τὸν διδάσκαλον, ὁ ὅποιος οὐδὲν ἐν τῇ γῇ τοῖς ὑπέσχετο εἰμὴ βασάνους, στερήσεις καὶ διωγμούς.

Τί ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγοήτευσε τοὺς ἀπλοϊκοὺς ἀλιεῖς τῆς Γαλιλαίας τόσον, ὥστε, ἀφίνοντες οὗτοι τὸ ἀμφίβληστρόν των, ν' ἀκολουθήσωσι τὸν «Ἀλιέα τῶν ψυχῶν»; Ποῦ ἀκριβῶς ὑπῆρχε τὸ δέλεαρ, ὥστε αὐτοὶ οἱ κατ' ἐξοχὴν ἀτομικιστὰὶ νὰ διαθέσωσιν ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἀπὸ ἀλιέων νὰ γίνωσιν ἰχθύς;

Ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι τὸ μυστήριον τῆς ἰσχύος τοῦ Χριστιανισμοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλοτε ἀνέφερον, ἡ δύναμις τοῦ λογικοῦ ἀμφιβλήστρου. Ἄν περὶ τὸ ἀμφίβληστρον τῶν ἀλιέων συρρέωσιν οἱ ἰχθύς παραπλανώμενοι, ὅπου εὐρίσκουσι τὸν θάνατον, εἰς τὸ ἀμφίβληστρον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡ ἀνθρωπότης ὀλόκληρος ἔσπειρε διὰ νὰ εἴρῃ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν λύτρωσιν. Ἡ γοητεία τοῦ νοητοῦ τούτου ἀμφιβλήστρου ὑπῆρξεν ἀκαταγώνιστος, ὥστε, ἐνῶ τὸ πρῶτον μόνον τέσσαρας ἠρῖθμει ὀπαδοὺς, μετὰ παρέλευσιν αἰώνων τινῶν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ὑπερηφάνως ἔφερον τὸ τίμιον τοῦ Χριστιανοῦ ὄνομα, ἠρῖθμοῦντο καθ' ἑκατομμύρια. Κατέλαβον τὰ πάντα, τὰς πόλεις καὶ τοὺς ἀγρούς, τὰς καλύβας καὶ τὰ μέγαρα, καὶ ἀφήκαν κενοὺς μόνον τοὺς εἰδωλικοὺς ναοὺς.

Ἐπῆλθον οἱ αἰῶνες, οἱ ὅποιοι κατεδάφισαν πολλὰ καὶ ἀνέτρεψαν πλεῖστα, ἐπῆλθεν ὁ χρόνος, ὁ ὅποιος τίποτε δὲν ἀφήκεν ἀμετάτρεπτον καὶ ἀναλλοίωτον. Ἄλλ' ὁ χρόνος ὑπεχώρησε καὶ αὐτὸς πρὸ τῆς γοητείας τοῦ νέου δόγματος καὶ ἀφήκε τὸ ἀμφίβληστρον τοῦ Χριστοῦ ν' ἀπάγῃ πρὸς τὴν σωτηρίαν ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι τὴν ἐπιζητοῦσιν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Τὴν παρελθούσαν πέμπτην ἐγένετο εἰς τὸν ἐν Λονδίῳ ναὸν τοῦ Οὐεντμίνστερ ἡ στέψις τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας. Ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς τελετῆς, κατὰ τὰ ἐκείθεν τηλεγραφήματα, ὑπερβαίνει πᾶσαν φαντασίαν.

Ἐκεῖ, εἰς τὸ μελαγχολικὸν Λονδίον, τὴν μεγαλειτέραν πόλιν τοῦ κόσμου, εἰς λαὸς μέγας, ἔχων ἔλην τὴν συναίσθησιν τῆς ἰσχύος του καὶ τῆς ἐπιβολῆς του, ἐπευφημεί τὸν νέον βασιλέα του, εἰς τὸν ὅποιον καὶ παραδίδει τὰ σύμβολα τοῦ κράτους. Ἡ τελετὴ αὕτη ἔχει τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν, ὅτι δι' αὐτῆς ὡς ἐν καλειδοσκοπίῳ ἐδείχθη ἡ ἰσχύς τῆς κραταιᾶς Ἀλδιῶνος, ἣτις ἀριθμεῖ κτήσεις καὶ ἐπὶ τῶν πέντε ἡπείρων, δύναται δὲ νὰ καυχῆθῃ ὅτι δὲν βλέπει τὸν «ἥλιον δύοντα». Οἱ πολυάριθμοι ἐπίσημοι ξένοι, οἱ συρρεύσαντες κατὰ τὴν στέψιν, ἐπιστρέφοντες θὰ διακηρύξωσι μίαν ἐτι φορὰν τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἰσχὴν κράτους, τοῦ ὁποίου τὰ ὑπερτριακόσια πλωτὰ φρούρια, τὰ ἐρευγόμενα σήμερον χαιρετιστηρίους ὁμοβροντίας εἶναι εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἔτοιμα νὰ ἐπιβάλλουν τὴν θέλησιν.

Σήμερον ὁ ἀναξ ἀναχωρεῖ ἐκ Θεσσαλονίκης, ἐπιστρέφων εἰς τὴν πρωτεύουσάν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπεσκέφθη τὸ Μοναστήριον. Εἰς πάντας κατέστη ἀντιληπτὴ ἡ ἐπιτυχία τοῦ ταξιδίου τούτου. Ἡ γενναιοδωρία τοῦ Σουλτάνου, τὸ μελιχίον αὐτοῦ, ἡ πρὸς τὸν λαὸν του ἀμεσος συνάφεια, ἐπέδρασαν λίαν εὐεργετικῶς ἐπὶ τῆς ἐν Ἀλβανίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ καταστάσεως· καθὼς δ' ἀναγγέλλει ὁ Σεφκέτ Τουργούτ πασᾶς, οἱ Ἀλβανοί, ἐπωφελοῦμενοι τῆς παραχωρηθείσης αὐτοῖς ἀμνηστίας, ἤρξαντο παραδιδόμενοι.

Κατὰ τὰς νεωτέρας πληροφορίας, ἡ Κυβέρνησις ἔλαβεν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀπομακρύνῃ ἐξ Ἀλβανίας τὸν συγκεντρωθέντα ἐκεῖ στρατόν, οὔτε ν' ἀπολύσῃ τὰ τάγματα, ἅτινα μετέβησαν ἐν ἀποδώσει τιμᾶς πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Σουλτάνον. Ἐκ τούτων δείκνυται, ὅτι ἡ Κυβέρνησις φαίνεται πολὺ ἐπιφυλακτικὴ, μετὰ περισκέψεως πολλῆς ἀποβλέπουσα πρὸς τὸ μέλλον.

Μετὰ τὴν Ἑλλάδα, ἔχει καὶ ἡ Βουλγαρία ἀναθεώρησιν τοῦ συνταγματικοῦ τῆς χάρτου. Συνεκλήθη πρὸς τοῦτο ἐν Τυρνόβῳ ἐθνοσυνέλευσις, κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ὁποίας παρέστη ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδος. Ἡ ἀναθεώρησις γίνεται συνεπείᾳ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Βουλγαρίας. Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν δὲν ἔλειψαν τὰ ἐπεισόδια. Οἱ ἀγροτικοὶ καὶ ριζοσπαστικοὶ ἐξέφρασαν τὴν δυσἀρέσειάν των κατὰ τοῦ βασιλέως.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ ἐπέτειος τελετὴ τῶν Ἐθνικῶν Φιλαθροπικῶν Καταστημάτων, τῆς ὁποίας προέστη ἡ Α. Θ. Παναγιότης, λειτουργήσασα ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Βαλουκλή μετὰ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Λήμνου, Δεβρῶν, Λέρου καὶ Καλύμνου, Κρήνης, Φιλιππουπόλεως καὶ Βάρνης. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἔδωκε τρισάγιον ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἀοιδίμων Πατριαρχῶν, μεθ' ὃ ἐπεσκέφθη τὰ τμήματα τῶν Καταστημάτων. Κατὰ τὸ δοθὲν γεῦμα ὠμίλησεν ὁ Πατριάρχης, ὁ Μητροπολίτης Λήμνου καὶ ὁ κ. Ἐπ. Ρίζος.

Κατὰ τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ 1910, τὰ Καταστήματα ἐνοσήλευσαν 6,023 ἀσθενεῖς, ἐξ ὧν ἀπεβίωσαν 811, οὕτως ὥστε ἡ θνησιμότης ἀνέρχεται εἰς 13 1/2 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν· χολεριῶντες ἀσθενεῖς εἰσῆχθησαν 170, ἐξ ὧν ἀπέθανον 52. Εἰς τὸν πλησίον τῶν Νοσοκομείων ἰδρυθέντα ἰατρικὸν σταθμὸν προσῆλθον 2,232 ἀσθενεῖς ἀδιακρίτως φυλῆς καὶ θρησκείας. Ὁ ἰσολογισμὸς τοῦ 1910 κλείει μετὰ περισσεύμα 63 λιρῶν.

— Ἀπεφασίσθη νὰ σταλῇ τηλεγράφημα κοινὸν τῶν ἐνταῦθα Πατριαρχείων πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον, ἐπιστρέφοντα εἰς Μοναστήριον, δι' οὗ ἐκλιπαρεῖται ὅπως ἀποβλέψῃ καὶ μερμνήσῃ πατρικῶς καὶ ἐπὶ τῶν πιεζομένων καὶ ταλαιπωρουμένων ἔθνοτήτων.

— Εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐλήφθη τεσκερὲς τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης σχετικὸς πρὸς τὸ μητροπολιτικὸν ζήτημα Σμύρνης, δι' οὗ καλοῦνται τὰ Πατριαρχεῖα ν' ἀπαντήσωσιν εἰς τοὺς ἀλληπαλλήλους τεσκερέδες, τοὺς ὁποίους ἀπέστειλε τὸ ὑπουργεῖον. Ἐξ ἄλλου ἐλήφθη καὶ ἡ ἀπολογία τοῦ Μητροπολίτου, ἣτις, ἀναγνωσθεῖσα ἐπὶ Συνόδου, ἐκρίθη ἐπαρκεστάτη.

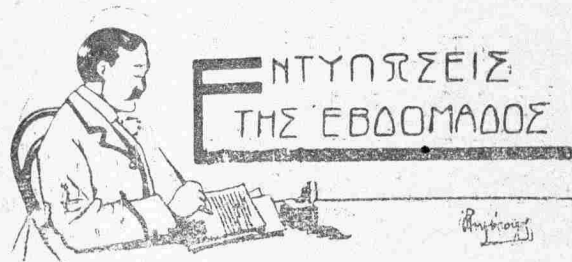
— Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος συνῆλθεν ἡ Ἱερά Σύνοδος εἰς τακτικὴν συνεδρίαν τὴν παρ. Τρίτην. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἐγένετο ἐξωδίκως λόγος περὶ τοῦ ζητήματος τῆς συγκλήσεως τῶν Δύο Σωμάτων, τοῦ Πατριάρχου δηλώσαντος ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ συγκαλέσῃ ταῦτα, ἀρκεῖ νὰ ἐγκρίνωσι τοῦτο οἱ ἅγιοι ἀρχιερεῖς.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σμύρνης διὰ γράμματός του πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα ἀναφέρει ὅτι μετανάσται ἡμπρόδιον ὅπως παρανόμως καὶ αὐθαιρέτως τὴν ἀνέγερσιν μικροῦ παρεκκλησίου εἰς Βιλεδίξιν.

— Τὴν παρελθ. Τετάρτην συνῆλθεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Φιλαδελφείας κ. Προκοπίου.

— Τὴν Πέμπτην συνῆλθεν ἡ Ι. Σύνοδος ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἠγέρθη τὸ ζήτημα κατὰ πόσον τὸ Μ. Συμβούλιον ἔχει δικαίωμα νὰ παύῃ ἢ διορίξῃ πατριαρχικοὺς ὑπαλλήλους. Ἐπὶ Συνόδου ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ Μητροπολίτου Δράμας, καταγγέλλοντος μεγάλας καταπιέσεις καὶ φρικώδεις κακώσεις τῶν ἐν Ἐγρί-Δερὲ ὁμογενῶν ὑπὸ τοῦ Καϊμακάμη Ζηλιάχοβας.

— Ἀνεγνώσθη τεσκερὲς τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, δι' οὗ δηλοῦται ὅτι ὁ Καϊμακάμης Οὐζούν-Κιοπροῦ, ὁ καλέσας τὴν θείαν Κοινωνίαν οἰνοπινεματώδες ποτόν, ἐκηρύχθη ἀθῶος!

ΕΒΔΟΜΟΣ

Ὅταν χθὲς τὸ πρωὶ ἐσηκώθην καὶ ἔστρεψα ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸ βλέμμα εἰς τὴν χαριτωμένην γειτονείαν μου, κάτι παράδοξον μοῦ ἐκέντησε τὴν προσοχήν. Κάτω ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸν ἀπαρτεμῶν ἐστέκετο ἓν βωδάμαξον. Μερικὰ στιβαρὰ χέρια τὸ ἐφόρτονον, καὶ ἀφοῦ ἐπῆρε δύο-τρία μπαούλα καὶ ἀροκῆτά ἐπιπλα, ἤρχισε νὰ κινῆται καὶ ν' ἀκολουθῆ τὸν μεγάλον δρόμον. Ὁ ρυθμὸς του ἔτριζε μονότονα καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ τὰ ζῶα ἤνον τὴν φωνὴν των εἰς τὸν ἀλλόκοτον ἐκείνον τριγυρόν. Τὸ βωδάμαξο ἐπροχώρει σιγᾶ-σιγά. Κοντὰ του ὁ κύριος μὲ κάποιαν φροντίδα, ζυμωμένην μὲ χαράν, τὸ παρηκολούθει.

Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐνόησα τίποτε, ἀλλ' ὅταν εἶδα τὴν κυρίαν νὰ συνοδεύεται μὲ τὰ παιδιὰ της καὶ μ' ἓνα χαροπὸ μειδιάμα νὰ χαιρετᾷ τὴν γειτονείαν, ὅταν τὴν ἤκουσα νὰ λέγῃ σὲ μίαν φίλην της :

— Καλὴν ἀντάμωσι 'στὸ νησί,

Ἐσκέφθην :

— Πηγαίνουν νὰ παραθερίσουν.

Παρηκολούθησα μὲ τὸ βλέμμα τὸ βωδάμαξο, τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν, ἕως ὅτου ἐχάθησαν πλεόν εἰς τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου, ἔμεινα ἀκόμη μερικὰ δευτερόλεπτα εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔπειτα ἀπεσύρθην διὰ νὰ διανύσω τὴν ἡμέραν μου ὅπως συνήθως.

Εἶχα σχεδὸν λησμονήσει τὴν σκηνὴν αὐτήν, ὅτε συναντῶ μίαν φίλην οἰκογένειαν εἰς τὸν δρόμον τοῦ Πέραν κατέραν. Εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἡ οἰκογένεια ἐπισκέπτετο τὰ ἐμπορικά.

— Κάτι, πολὺ πρωινὸς σᾶς βλέπω πῶς αὐτό; ἠρώτησα.

Ἡ κυρία μ' ἓνα τόνον, ὁ ὁποῖος ἐφανέρογεν ἀπορίαν διὰ τὴν ἐρώτησίν μου, μοῦ ἀπήντησε :

— Κάμνετε ποῦ δὲν καταλαβένετε . . ., ἀγοράζομεν μερικὰ πράγματα, κάμνομεν τὰς προετοιμασίας μας' αὐριον πηγαίνομεν στὸ χωριό.

Μετενόησα διὰ τὴν ἀπλοϊκὴν ἐρώτησίν μου, ἀλλ' εἶχα τὴν γενναϊότητα νὰ μειδιάσω καὶ νὰ τοὺς εἰρηθῶ καλὴν διασκέδασιν καὶ ἀπεμακρύνθην μὲ μίαν ἐντύπωσιν :

— Πηγαίνουν καὶ αὐτοὶ νὰ παραθερίσουν.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν εὐρέθην εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Γαλατᾶ ἡ αἰωνία κίνησις της μοῦ ἐφάνη κάπως περισσοτέρα καὶ μᾶλλον ζωηρά. Οἱ χαμάληδες εἰς μακρὰν σειρὰν ὡς ἀλυσίδα, διέσχίζον τὸν κόσμον φορτωμένοι, διὰ νὰ φεύγουν. Κυρίαὶ μὲ ὠραίας ἐαρινὰς ἐνδυμασίας, κύριοι μὲ κομψὰς στολὰς, παιδάκια χαριτωμένα, δεσποινίδες μὲ τριαντάφυλλα στὰ χέρια, ἔκαμναν ἀντίθεσιν εἰς τὸν χυδαῖον κόσμον τῶν ἀχθοφόρων, τῶν ἀνθρακῶν καὶ τῶν ἀργοσχόλων. Ἡ προκυμαία τοῦ Γαλατᾶ ἐνόμιζε καγεῖς ὅτι ἐώρταζε καὶ ἡ μακρὰ σειρὰ τῶν κομψῶν ἐκείνων σωμάτων ἐμοιράζετο καὶ

ἐπεβιβάζετο εἰς τ' ἀτμόπλοια, ποῦ μὲ τὰ παρατεταγμένα συρίγματα τῶν τοὺς προσεχάλουν.

Μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν συνωστισμὸν αἰσθάνομαι δύο χέρια νὰ πιάνουν τὰ ἰδικά μου.

— Τι ὠραία! καὶ σὺ μαζί, δὲν ἀμφιβάλω γιὰ κανένα ταξιδάκι ἀναψυχῆς.

— Ὅχι! κάποιον περιμένω . . .

— Μπα! ἤκουσα νὰ μοῦ λέγουν μὲ κάποιον τόνον περιφρονήσεως.

— Καὶ σεῖς γιὰ ποῦ εἰσθε;

— Ἐνα μικρὸ ταξίδι ἕως τὴν Προῦσαν. Ξεύρεις ἡ Λιλὴ εἶχε μιὰ ἡμικρανία τὸν χειμῶνα καὶ . . .

— Ἐπωφελήθης τῆς εὐκαιρίας νὰ φύγῃς καὶ σύ.

— Κακέ, μοῦ λέγει ὁ συνομιλητής μου καὶ ἐχάθη μέσα εἰς τὸν συρφετόν.

Δὲν τὸν ἐζήτησα περισσότερο καὶ ἀπεμακρύνθην.

— Φεύγουν κι' αὐτοὶ νὰ παραθερίσουν.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ὅτε βλέπω νὰ ἔρχεται ὁ γραμματοκομιστής διὰ νὰ μοῦ φέρῃ ἓν καὶ μόνον ἐπισκεπτήριον.

— Τί τρέχει; ἐσκέφθην.

Τὸ ἀνοίγω καὶ βλέπω : « Ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία . . . » καὶ εἰς τὴν δεξιὰν γωνίαν δύο ψιλὰ γραμμὰτα χαραγμένα μὲ πολλὴν βίαν π. ἀ. Εἶναι τὰ γραμμὰτα, τὰ ὁποῖα ἡ ἐθιμοτυπία ἐπιβάλλει εἰς ἐκείνους ποῦ φεύγουν, ν' ἀπευθύνουν εἰς ὅσους θὰ ἠθελον νὰ ἔβλεπον ὅταν θὰ ἐπέστρεφον.

Ἐκράτησα τὸ μικρὸ αὐτὸ χαρτάκι εἰς τὰ δάκτυλά μου καὶ ἐφαντάσθην τὸ νεαρὸν ζεύγος νὰ φεύγῃ εὐτυχισμένον διὰ νὰ περάσῃ τὸν μῆνα αὐτὸν τῆς ζέστης δι' ἡμᾶς, τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος δι' ἐκεῖνο, μακρὰν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς ὠραία τοπεῖα καὶ κομψὰ καὶ δροσερὰ θέρετρα.

Καὶ φεύγουν, φεύγουν . . .

Φεύγουν αἱ προνομιούχοι ὑπάρξεις, φεύγουν οἱ Συβαρίται τῆς συγχρόνου ἐποχῆς μακρὰν τοῦ χωριοῦ, μακρὰν τοῦ καύσωνος, μακρὰν τῆς ἀνίας.

Φεύγουν, καὶ ἀφίνομεν τὸ Πέραν ἔρημον, κενόν, ἀχαρὲς, ἐστερημένον τῆς καλλονῆς των καὶ τῶν χαρίτων των.

Φεύγουν, καὶ ἀφίνομεν τοὺς Πληβεῖους τῆς ζωῆς — ἡμᾶς — ἐδῶ, διὰ νὰ τοὺς ἀναμένωμεν καὶ διὰ νὰ τοὺς ὑποδεχθῶμεν, ὅταν θὰ ἐπιστρέψουν . . .

Θ. Κ. Μ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ἡ κατάκτησις τοῦ συζύγου.

Ἡ κυρία Madelèn Λερου εἰς ἓν γαλλικὸν περιοδικὸν δημοσιεύει ἐσχάτως ὑπὸ τὸν τίτλον «ἀπάντησις πρὸς μίαν ἀπερίσκεπτον νεάνιδα» ὁδηγίας σχετικὰς πρὸς τὴν κατάκτησιν τοῦ συζύγου καὶ τὴν οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν. Τὰς μεταφέρω ἐδῶ, διότι νομίζω ὅτι εἶναι ἐνδιαφέρουσαι διὰ τὰς νεαρὰς κυρίας μας καὶ διὰ τὰς εὐέλπιδας δεσποινίδας.

Παρατηρῶ, λέγει, ὅτι αἱ δεσποινίδες καταβάλλουσι πολλὰς προσπαθείας καὶ μυρία ἐπινοοῦσι θέλητρα, διὰ νὰ προσελκύσωσι τὸν ἄνδρα, διὰ νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν σύζυγόν

των. Ἄλλ' ἂν ὑπάρχῃ πράγμα ἀξιοκατάκριτον εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν στάσιν τῆς δεσποινίδος καὶ τῆς νεαρᾶς γυναικός, εἶναι ἡ παντελής ἀδιαφορία της καὶ ἡ ἀδικαιολόγητος παραμέλησις ὅλων αὐτῶν τῶν θελημάτων, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὑπογραφῆ τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου.

Πολὺ ἀπατώνται, ἂν νομίζουν ὅτι ὁ γάμος ὁμοιάζει μὲ τὸ κυνήγιον· διότι, μετὰ τὴν πρώτην ἐπιτυχῆ βολήν, τὸ πουλὶ μένει κτῆμα τοῦ κυνηγοῦ, ἐνῶ καὶ μετὰ τὸν γάμον ὁ σύζυγος διατηρεῖ τὰ πτερά του. Ἀλλὰ καὶ ἂν πάλιν ὁ σύζυγος δὲν τὰ μεταχειρισθῆ, μάθετε, ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν συνίσταται εἰς μίαν παιθητικὴν, οὕτως εἰπεῖν, πίστιν, ἀλλ' εἰς ἀφοσίωσιν ἐνθουσιώδη καὶ συμπαθῆ. Ἄν ἐννοήσητε τοῦτο, δεσποινίδες, καθορίζεται τὸ καθήκόν σας. Ὀφείλετε νὰ ἐξακολουθήτε διχοκῶς ν' ἀνανεώνητε τὴν κατάκτησιν τοῦ συζύγου σας, ὅστις πρέπει ἀδιακόπως νὰ εὐρίσκη ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τὸν ἔθελξε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μνηστείας του : τὴν φαιδρότητα, τὴν φιλαρέσκειαν, τὴν ἀπροσποίητον τρυφερότητα. Ὀλίγα δυστυχῶς ἀκολουθοῦσι τὸ σύστημα τοῦτο καὶ παρατηροῦμεν νεάνιδας, λίαν ἀξιεπαίνους καθ' ὅλα, νὰ κρεμῶσι τὰ εὐγενῆ ταῦτα ὄπλα τῆς κατακτήσεως τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου εἰς τὸ μουσεῖον τῆς ἀρχαιολογίας.

Μὴ παραπλανᾶσθε ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ ὑπερβολικοὺς ἐπαίνους τοῦ συζύγου σας, μὴ εἰπῆτε μὲ τὸν ἑαυτὸν σας : ἀροκῆ, εἶμαι ὠραία, εἶμαι εὐγενής, μοῦ τὸ λέγει ὁ σύζυγός μου, ἀλλὰ προσπαθῆτε πάντοτε νὰ ὑπερτερήτε νὰ γίνεσθε ὠραιότερα σωματικῶς καὶ πνευματικῶς καὶ περισσοτέρον ἐρασιμῶ. Νὰ ἐπιμελήσθε πολὺ τὴν κομψότητά σας, νὰ εἰσθε φιλομειδεῖς καὶ ἀποφεύγητε νὰ παρουσιάσθητε πρὸ τοῦ συζύγου σας χυδαίως παρημελημένοι καὶ ἀτημέλητοι. Οἱ ἄνδρες, καίτοι δὲν λέγουν συνήθως τίποτε, ἐν τούτοις δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρουν τὴν προσβολὴν ταύτην τῆς καλαισθησίας· τί νὰ εἶπω δὲ διὰ τὰς γυναῖκας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὸν γάμον των, μόνον ὅταν πρόκηται νὰ παρουσιασθῶν εἰς τοὺς ξένους, τότε μόνον ἐφαρμόζουσι ὅλους τοὺς τρόπους τῆς κοσμητικῆς καὶ ἐπιδεικνύουσι ὅλα τὰ προτερήματά των; Νεάνιδες, μάθετε καλῶς, ὅτι οἱ ἄνδρες σας οὐδέποτε θ' ἀνεχθῶσι τὸν τρόπον σας αὐτὸν καὶ ἡ δυστυχία θὰ ἐπιπέσῃ βαρεῖα εἰς τὸν οἶκόν σας.

Τὰ θέλητρα ὅμως δὲν πρέπει νὰ περιορισθῶσι μόνον εἰς τὸ σῶμα· τὸ πνεῦμα δὲν πρέπει νὰ ὑστερήσῃ κατὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ συζύγου.

Ἐστὲ φιλομαθεῖς, προσπαθῆτε νὰ διδάσκεσθε ἀδιακόπως καὶ παρουσιάζητε εἰς τὸν σύζυγόν σας πνεῦμα εὐθὺ καὶ κρίσιν σοβαρὰν, ἐφ' ἧς νὰ δύναται νὰ στηριχθῆ. Πρὸς Θεοῦ, σηκωθῆτε ὑψηλότερα τῶν μικροπρεπῶν ἐρίδων, μὴ λεπτολογῆτε δι' ἀνιαρὰ ζητήματα καὶ προσφέρετε εἰς τὸν σύζυγόν σας ἐν πνευματικὸν ἐντροφῆμα, τὸ ὁποῖον αὐτός, ἐστὲ βέβαιαι, θὰ τὸ ἐκτιμῆσῃ ὅπως πρέπει. Τέλος, λάβετε ὡς βοηθητικὸν τὴν ἠθικὴν εὐγένειαν, τὸν ἀφελῆ ἐνθουσιασμόν, τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων καὶ τὴν ἀγαθότητα· ἀποφεύγετε μὲ πείσμα τὰς μορολογίας, τὴν κακοβουλίαν καὶ τὴν χιμέρπειάν· καὶ θὰ ζήσετε εὐτυχεῖς.

Δὲν νομίζετε ὅτι καὶ αἱ δεσποινίδες μας πρέπει νὰ μὴ παρατρέξωσι τὰς συμβουλὰς ταύτας τῆς Γαλλίδος κοινωνιολόγου;

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο ΟΙΚΟΣ

(συνέχεια εκ του προηγουμένου και τέλος)

§ 3.

Ὁ οἶκος καὶ τὸ κράτος.

ΑΛ' ὁ οἶκος, ὡν ἀπαραίτητος διὰ τὴν διπλὴν μόρφωσιν τοῦ ἀτόμου, εἶνε οὐχ ἦττον ἀπαραίτητος καὶ διὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ κράτους, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶνε, παρὰ οἰκογένεια ἐν πλατυσμῷ, καίτοι ἔχουσα βάσιν ὄχι τόσον τὴν ἀγάπην, ὡς συμβαίνει ἐν τῷ οἴκῳ, ἀλλὰ τὸ δίκαιον. Ὅπως τοῦ σώματος ἡ ὑγεία ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς καλῆς ἢ κακῆς ποιότητος τῶν συγκροτούμενων αὐτὸ κυττάρων, οὕτω καὶ τὸ ἔθνος ἐκάστοτε εἶνε τὸ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον ὀλίγον ἐξαγόμενον τῶν οἴκων, οἱ ὅποιοι τὸ ἐφοδιάζουν καὶ τὸ τροφοδοτοῦν. Διὸ καὶ ὁ Κικέρων ἀρχὴν τῆς πόλεως καὶ οἶονε φυτόριον τῆς πολιτείας» (principium urbis et quasi seminarium rei publicae) τὸν οἶκον ἀπεκάλεσεν. Ὁ οἶκος, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν πολιτείαν, εἶνε καὶ αὐτὸς μία μικροπολιτεία, ἐν μικροκράτῳ, ἐν μικροβασίλειον. Ἄρχειν καὶ ἀρχεσθαι ὑπάρχει καὶ ἐνταῦθα, βασιλεύειν καὶ βασιλεύεσθαι. Καὶ βασιλεὺς μὲν εἶνε ὁ πατήρ, ἀντιβασιλεὺς δὲ καὶ ὑπαρχος ἢ μήτηρ, τέκνα δὲ καὶ ὑπηρέται ἀποτελοῦσι τὸ ὑπῆκοον. Δὲν εἶνε ἰσοβαρεῖς καὶ ἰσοδύναμοι ὅλοι οἱ κοινωνικοὶ παράγοντες, καίτοι ἰσότημοι καὶ ἰσόδουλοι οἱ πάντες ὡς γυμναὶ ψυχαὶ πρὸ τοῦ Πλάστου. Παρομοίως καὶ τὰ μέλη τοῦ οἴκου ἐμφανίζουσι πολλὴν τὴν ἐξωτερικὴν ποικιλίαν. Διότι ἄλλο ἀνὴρ καὶ ἄλλο γυνή· ἄλλο πατήρ καὶ ἄλλο τέκνον· ἄλλο ἀδελφὸς καὶ ἄλλο ἀδελφή· ἄλλο κύριος καὶ ἄλλο ὑπηρέτης. Τὸ μωσαϊκὸν ἐν τούτοις τοῦτο συγκολλᾶται, τὰ ποικιλόχρωμα ταῦτα ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως φύλλα δέονται εἰς κοινὸν βιβλίον καὶ προβάλλουσι εἰς θαυμασίαν ἐνότητα, ἀναμνησκουσαν ἡμᾶς τὰς χημικὰς συνθέσεις τῆς φύσεως καὶ τὴν ἐπτάχρονον τοῦ οὐρανοῦ Ἰριδα. Οὕτως ὁ οἶκος παρουσιάζεται ὡς μικρογραφία καὶ πρωτόπλασμα τῆς πολιτείας, ἥτις, οὕσα μία, ἀποτελεῖται οὐχ ἦττον ἐκ πολλῶν συνθετικῶν.

Καθὼς δὲ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης οἶκος καὶ πατρίς συνέχονται, οὕτω καὶ ἀπὸ ἀπόψεων ἄλλων. Αἱ πολιτικαὶ ἀρεταί, φέρ' εἰπεῖν, εἶνε ἀνάπτυξις καὶ συνέχεια τῶν οἰκογενειακῶν. Διὰ τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς ὑπακοῆς παιδεύεται ὁ ἄνθρωπος τὴν ὑπακοὴν εἰς τοὺς ἀρχοντας. Ἡ ἄνευ γογγυσμῶν ἀποδοχὴ τοῦ πατρικοῦ καὶ μητρικοῦ θελήματος, τὸν συνηθίζει νὰ κάμπτη τὴν θέλησιν εἰς τοὺς νόμους τῆς πατρίδος. Μὲ τὴν πρὸς τὰ ἔχγονα φιλανθρωπίαν προσοδοποιεῖται εἰς τὸ τῆς φιλογενείας αἰσθημα. Ἡ κοινότης τῶν οἰκογενεια-

κῶν ἐλπίδων καὶ πόθων εἶνε ἡ βάσις, ἐφ' ἧς αὐριοὶν θὰ ἐπιδιωχθῆ τὸ κοινὸν τοῦ κράτους ἀγαθόν. Αἱ αὐτοθυσίαι, τέλος, ὧν ὁ οἶκος τυγχάνει ἀναπόσπαστος, αἱ ἀγρυπνίαι τῆς μητρὸς ὑπὲρ τοῦ ἀσθενοῦντος τέκνου, ἡ καταδάπανσις τῆς πατρικῆς ὑγείας διὰ τὰ πρὸς ζωάρκειαν, αἱ ἀμοιβαῖαι στερήσεις, εἰς ἃς ὑποβάλλονται ὑπὲρ ἀλλήλων τὰ μέλη, ἡ ἀναζήτησις τῆς ἀτομικῆς εὐτυχίας ἐν τῇ εὐτυχίᾳ τοῦ ἄλλου, πάντα ταῦτα χαλκεύουσι τὸν μέγαν πατριώτην καὶ πολίτην, ὅστις θὰ χύσῃ τὸ αἷμά του εἰς πᾶσαν αἱματηρὰν ἢ ἀναίμακτον περίστασιν, ἐν ἣ κινδυνεύει ἡ πατρίς. Οὐδὲ πρόπει νὰ λησμονηθῆ, πῶς ὁ οἶκος προασπίζει τὸ κράτος εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἰδιοκτησίας. Σοσιαλισταί, πάντα δεσμὸν αἰσχύνῃς ἀποπτύσαντες, δύνανται νὰ διακηρύττουν, ὅτι τῆς ἰδιοκτησίας τὸ δικαίωμα εἶνε κενὴ λέξις. Ἄλλ' ὁ οἰκογενειάρχης, ὅστις ζυμῶνει τὸν χοῦν μὲ τὸν ἰδρωτά του, καὶ ὑπερτεντόνει τὰ νεῦρα τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος, μεταβάλλων τὴν στείραν καὶ ἀνικμον γῆν εἰς εὐδαλεῖς παραδείσους, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κληροδοτήσῃ τὴν εὐεστὴν εἰς τὰ φίλτατα, ὁ σκαπανεὺς καὶ θαλασσομάχος τοῦ ἀγνώστου, ὃν ἀντὶ πολιτικοῦ ἀστέρος ὀδηγεῖ καὶ δαιμονίζει ἡ ἀγάπη τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων, καὶ αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ ἐλατήριον τῶν μόχθων του, βεβαιότατα δικαιούται νὰ σκέπτηται διαφορετικά. Τὸ κληρονομικὸν δίκαιον εἶνε ἡ εὐγενεστέρα κινητήριος δύναμις τῆς ὑλικῆς εὐημερίας τῶν κοινωνιῶν, ἀρκεῖ δὲ πρὸς στιγμὴν — ἂν εἶνε δυνατὸν — νὰ λείψῃ καὶ νὰ βασιλεύσῃ ἡ κοινοκτημοσύνη διὰ νὰ μεταπέσουν εἰς ἀκινήσιν αὐθωρεῖ οἱ βραχίονες καὶ μεταβληθῆ εἰς στέππας ἢ ὄψις τῶν κρατῶν.

Οἶκος καὶ κράτος, ἐστία καὶ πατρίς, γενέθλιον λίκνον καὶ γῆ γενέθλιος, αἰωνίως θ' ἀλληλοβοηθῶνται καὶ συμβαδίζουσιν. Οὐδέποτε θὰ κατορθωθῆ πραγματικὸν μεγαλεῖον τοῦ ἔθνους, ἐὰν δὲν προηγηθῶν αἱ ἀρεταὶ τοῦ οἴκου. «Ὁ πατριωτισμὸς, εἶπεν ὁ Βάκων, ἔχει πρώτην πηγὴν τὴν οἰκογένειαν». Ἡ ἐκλυσις τῶν οἰκογενειακῶν ἠθῶν ὑπῆρξεν ἀείποτε ὁ ἀσφαλὴς πρόδρομος πάσης ἐθνικῆς καταστροφῆς καὶ ὑποδουλώσεως. Τούναντίον καὶ ἀπειλούμενα ἀντέχουν τὰ κράτη ἐκεῖνα, ἐν οἷς τὰ θεμέλια τῆς οἰκογενείας διατελοῦν εἰσέτι ἀδιάσειστα, καὶ τὸ αἰσθημα τῆς τιμῆς δὲν ἀπλημβλύνθη, καὶ ἡ παιδοποιία θεωρεῖται ὄχι πολυτέλεια, ἀλλὰ καθήκον, καὶ τὰ σώματα δὲν ἐσάπησαν ἀπὸ τὴν διαφθοράν, καὶ ἡ ἐστία λογίζεται ὡς ἁγία τράπεζα ἄψαυστος καὶ ἀκηλίδωτος, καὶ ἕκαστος ἔχει τέκνα καὶ σύζυγον, ὑπὲρ διασώσεως τῶν ὁποίων θ' ἀντιτάξῃ μέχρι τελευταίας στιγμῆς τὰ στέγνα αὐτοῦ.

§ 4.

Ὁ οἶκος καὶ ἡ θρησκεία.

Καὶ εἶνε ἤδη ἀνάγκη, ἀναγνώσῃα τοῦ «Ἄπ' Όλα», ἀφοῦ ὑπέδειξα τὴν σχέσιν τοῦ οἴκου πρὸς τὸ ἄτομον καὶ τὸ κράτος, νὰ ὑπο-

δείξω καὶ τὴν στενὴν πρὸς τὴν θρησκείαν ἀλληλεγγύην του;

«Ἐὰν τὰ οἰκογενειακὰ καθήκοντα εἴη καὶ καλῶς ἐκπληροῦνται—εἶπεν ὁ Κομφούκιος—δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πορευθῆται τις μακρὰν ὁδὸν διὰ νὰ προσφέρῃ τὴν θυσίαν αὐτοῦ». Τοὺς λόγους τούτους τοῦ σοφοῦ Σίνου ἐκκληπτέον ὄχι ὡς ἀναιρετικούς τῆς θείας λατρείας, ἀπαγε! ἀλλ' ὡς δηλωτικούς τῆς θρησκευτικῆς τοῦ οἴκου χροιάς. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἕκαστος οἶκος εἶνε καὶ εἰς ναός, ἕκαστη ἐστία καὶ εἰς βωμός, ἕκαστη πατρότης καὶ μητρότης μία ἱερωσύνη, εἰς τὸν ἀγνὸν καὶ μυρίπουν λίβανον τῆς ὁποίας τέρεται ὁ Ὑπερουράνιος ὑπὲρ πᾶν καλλιέρισμα καὶ ὀλοκαύτωμα. Ὑπάρχει θρησκεία ἐν τῷ οἴκῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὁμιλεῖ περὶ «κατ' οἶκον ἐκκλησιῶν» καὶ ὁ Τερτυλιανὸς δὲν εὐρίσκει λόγους νὰ θαυμάσῃ ἀρκούντως τοὺς συμπροσευχομένους συζύγους, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς ἀνωθεν στέλλει μετ' εὐφροσύνης τὰς εὐλογίας Του. Ὑπάρχει θρησκεία ἐν τῷ οἴκῳ, ὅπου ἡ μεγάλη ἀρετὴ καλλιεργῆται τῆς ἀγάπης, τῆς συνιστώσης καὶ τὸ κέντρον καὶ τὴν περιφέρειαν καὶ τὴν οὐσίαν ὅλην τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὑπάρχει θρησκεία ἐν τῷ οἴκῳ· διὸ καὶ ἐνταῦθα «τρεις εἰσιν οἱ μαρτυροῦντες», ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ καὶ τὸ τέκνον, τριαδικὸν ἐκμαγεῖον καὶ ἀποσκίασμα τῆς Τρισηλίου Θεότητος.

Ἄλλ' ἂν ὑπάρχη θρησκεία ἐν τῷ οἴκῳ, ὑπάρχει οὐχ ἦττον καὶ οἶκος ἐν τῇ θρησκείᾳ. Ἐντεῦθεν καὶ βλέπομεν τὸν Θεάνθρωπον Ἀρχηγὸν καὶ θεμελιωτὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ, οὐ μόνον νὰ ἀνυψῶν τὸν οἶκον καὶ διὰ τῆς κατ' ἄνθρωπον γεννήσεως καὶ ἀναπτύξεώς Του ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ διὰ τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς ὑπακοῆς Του, καὶ διὰ τῆς πρὸς τὴν πάναγνον Μητέρα συμπαθεστάτης ἀγάπης Του, καὶ διὰ τῆς ἐξαγνίσεως τοῦ γάμου, καὶ διὰ τῆς εὐλογίας τῶν παιδιῶν, καὶ διὰ τῆς ἀνορθώσεως τῆς γυναικός, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἐτι τὴν ἐν οὐρανοῖς μακαριότητα «υἰοθεσίαν» ν' ἀποκαλῆ, καὶ ὡς «ἀσώτους υἱοὺς τοὺς ἁμαρτωλοὺς νὰ χαρακτηρίξῃ, καὶ πρὸς οἰκογένειαν τὸν παράδεισον νὰ παραβάλλῃ. Καὶ ὅταν διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως ὁ Διδάσκαλος ἠθέλησε νὰ ἀναστατώσῃ τὰ πνεύματα καὶ νὰ ἀποπνευματώσῃ τὰς ιδέας καὶ νὰ καθορίσῃ τὸν ἀκαθόριστον, ἔδανείσθη τὴν λέξιν ταύτην ὄχι ἀπὸ τοὺς ἀφηρημένους ὄρους τῆς μεταφυσικῆς καὶ ἰδεολογίας, ἀλλ' ἀπὸ τὸ λεξιλόγιον τὸ οἰκογενειακόν. Καὶ ὠνόμασε λοιπὸν τὸ Ὑπέρτατον Ὅν ὄχι Δία, ὄχι Γεχωβά, ὄχι Ἀδωναί, ὄχι Βυθόν, ὄχι Ἀνώνυμον, ὄχι Ἀπειρον καὶ τὰ παρόμοια, ἀλλὰ τί; Π α τ ε ρ α. Ὁ ἐλίγειος οἶκος ἐφάνη εἰς τὸν νοῦν τοῦ Χριστοῦ ὡς τὸ ἐγγύτερον καὶ ζωηρότερον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἔμβλημα.

Manchester

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
Πρωτοπρεσβύτερος

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΟΣΣΥΦΟΠΕΔΙΟΝ

(1389 καὶ 1448)

ΤΑΝ, τῷ 1360, ἀποθανόντος τοῦ Ὁρχάν, υἱοῦ τοῦ Ὁσμάν, τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἀνέβη τὸν θρόνον ὁ τοῦ Ὁρχάν υἱὸς Μουράτ ὁ Α΄, ὁ ἐπιλεγόμενος Χουδαβεν-

δικιάρ, τοῦτέστι Κύριος, αἱ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐδάφους κτήσεις τῶν Ὀσμανιδῶν περιορίζοντο εἰς τὴν Καλλίπολιν, τὴν Ραιδεστόν καὶ ἄλλας τινὰς ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Ἑλλησπόντου πόλεις, τὰς ὁποίας κατεῖχον ἀπὸ τοῦ 1357. Ὁ Μουράτ, ἄνθρωπος σιδηρᾶς θελήσεως καὶ ἀτρόμητος πολεμιστῆς, ἐπεδόθη ἀμέσως εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῶν εὐρωπαϊκῶν τοῦ τουρκικοῦ κράτους κτήσεων, κυριεύσας τὸ ἐπιὸν ἔτος (1361) τὸ Διδυμότειχον καὶ τὴν Ἀδριανούπολιν, εἰς τὴν ὁποίαν, μετ’ οὐ πολὺ (τῷ 1365) μετέθεσεν ἐκ Προύσης τὴν πρωτεύουσαν τοῦ κράτους του. Ὅτε δέ, ταυτοχρόνως σχεδόν, εἰς ἐκ τῶν στρατηγῶν αὐτοῦ, ὁ πρόφην παιδαγωγὸς τοῦ Λαλά-Σαχλίν, προχωρήσας καὶ πέραν ἀκόμη τοῦ Αἴμου, κατέλαβε καὶ τὴν Φιλιππούπολιν, ἐκτὸς τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου τὸ ἑλληνικὸν κράτος εἶχε περιέλθει εἰς οἰκτρὰν κατάστασιν, περιορισθὲν εἰς μόνην σχεδὸν τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἤρξαντο συγκινούμενοι καὶ οἱ ἄλλοι περιοικοὶ ἡγεμόνες τῆς Οὐγγαρίας, Σερβίας, Βλαχίας καὶ Βουλγαρίας, οἵτινες, ὑπὸ τοῦ Πάπα Οὐρβανοῦ τοῦ Ε΄ ὑποκινηθέντες, ἐκήρυξαν σταυροφορίαν κατὰ τοῦ Μουράτ καὶ προέβησαν μέχρι τῶν τειχῶν τῆς Ἀδριανουπόλεως (1363). Ἀλλ’ οἱ Ὀθωμανοί, στρατηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Χαδζή-Ἰλπεκῆ, ἐπιτεθέντες διὰ νυκτὸς κατὰ τοῦ συμμαχικοῦ τούτου στρατοῦ, κατετρόπωσαν αὐτόν. Ἐκτοτε ὁ Μουράτ ἐπροχώρει ἀκατάσχετος πλέον εἰς τὴν κατάκτησιν τῶν περὶ τὴν Ροδόπην χωρῶν καὶ κατέλαβε τὴν Σωζούπολιν, τὰς Σαράντα-Ἐκκλησίας, τὸ Σαμάκοβον καὶ τὴν Ἀπολλωνίαν, ἕως οὗ τῷ 1375, κύριος ἤδη ὢν τοῦ πλείστου μέρους τῆς βορείου Θράκης καὶ τῆς ἀνατολικῆς Μακεδονίας, τοὺς μὲν ἡγεμόνας τῆς Σερβίας Λάζαρον καὶ τῆς Βουλγαρίας Σίσμαν ὑπεχρέωσε ν’ ἀναγνωρίσωσι τὴν κυριαρχίαν του, τὸν δὲ αὐτοκράτορα Ἰωάννην κατέστησε φόρου ὑποτελῆ.

Ἐν τούτοις, μετὰ τινα ἔτη, τῷ 1387, οἱ ἡγεμόνες τῆς Σερβίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, ἀναλαβόντες ὁπωσοῦν δυνάμεις, ἐπωφελούμενοι δὲ καὶ ἐκ τῶν περισπασμῶν τοῦ Μουράτ πρὸς καταστολὴν διαφόρων ἐναντίον του ἀνταρσιῶν καὶ στάσεων, ἐνόμισαν ὅτι ἡ εὐκαιρία εἶναι κατάλληλος διὰ νὰ ἄρῃσι καὶ πάλιν τὰ ὄπλα κατὰ τοῦ σουλτάνου, συμμαχήσαντες δέ, ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ ἐν Βοσνία τουρκικοῦ στρατοπέδου καὶ ἐπέφερον εἰς αὐτὸ μεγάλας ἀπωλείας. Ὁ Μουράτ, πτοηθεὶς ἐκ

τῆς ἀπροσδοκίτου ταύτης προσβολῆς, ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν ν’ ἀντιπεξέλθῃ κατὰ τῶν δύο συμμάχων· ταχέως ὁμῶς ἀνακτῆσας θάρρος, ἐπέρχεται κατὰ τῆς Νικοπόλεως καὶ, πολιορκήσας τὸν ἐν αὐτῇ καταφυγόντα Σίσμαν, ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ παραδοθῇ καὶ ζητήσῃ τὸ ἔλεός του. Καὶ ὁ μὲν Μουράτ συνεχώρησε τότε αὐτὸν εἰς ἀντάλλαγμα τῆς παραχωρήσεως τῆς Σιλιστρίας καὶ ἄλλων παραδουναβίων φρουρίων· μετ’ ὀλίγον ὁμῶς, καταλαβὼν τὸ πλεῖστον τῆς Βουλγαρίας, ὑπέταξεν ὀριστικῶς τὸν Σίσμαν.

Ἀλλ’ ἡ συμφορὰ αὕτη τοῦ συμμάχου του οὐδόλως ἐπτόησε τὸν τῆς Σερβίας ἡγεμόνα Λάζαρον, ὅστις, συμμαχήσας πρὸς τοὺς Δαλμάτας, Βλάχους, Πολωνοὺς, Βοσνίους καὶ Ἑρζεγοβινίους, ἔχων δὲ καὶ τὴν σύμπραξιν τοῦ ἡγεμόνος τῆς ἐν Ἀλβανίᾳ Κροΐας (Ἀκ-χισάρ) Ἰωάννου Καστριώτου, πατρὸς τοῦ περιονίου Γεωργίου Καστριώτου, τοῦ ἐπιλεγόμενου Ἰσκενδέρ-βεη, ἐξηκολούθησε τὸν πόλεμον ἐναντίον τοῦ Μουράτ, πρὸς τὸν ὁποῖον προκλητικώτατα ἔγραψεν ὅτι τὸν περιμένει εἰς τὰ μεθόρια τοῦ κράτους του, ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Κοσσυφοπέδιου.

Τὸ Κοσσυφοπέδιον, ὅπερ σερβιστί, ἐντεῦθεν δὲ καὶ τουρκιστί, λέγεται Κόσσοβα-Πόλε, τοῦθ’ ὅπερ ἐπίσης σημαίνει Κοσσύφρον Κάμπος, εἶναι εὐρεία καὶ γραφικωτάτη πεδιάς τῆς παλαιᾶς Σερβίας, μήκους μὲν 20 περίπου χιλιομέτρων καὶ πλάτους 5, περιρροεμένη ὑπὸ τοῦ Δρίνου. Ἐδῶ λοιπόν, περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου τοῦ 1389, συνητήθησαν οἱ δύο ἀντίπαλοι στρατοί.

Ὁ Μουράτ, βλέπων ὅτι ὁ στρατὸς αὐτοῦ, ἂν καὶ προστεθήσαν ἱκανοὶ ἐκ τῶν περίξ Ἀλβανῶν μισθοφόροι, ἦτο πολὺ ὀλιγώτερος τοῦ τῶν ἀντιπάλων, οἵτινες ἐκ περισσοῦ εἶχον καὶ τὸ πλεονέκτημα τοῦ ἀνέμου, πνέοντος ἐκ τοῦ μέρους των, ἐδίστασε κατ’ ἀρχὰς νὰ ἐπιτεθῇ πρῶτος, διὸ καὶ συνεκάλεσε πολεμικὸν συμβούλιον, ἵνα συσκεφθῶσιν ἐὰν δὲν ἦτο προτιμώτερον νὰ προκαλέσωσι τὸν ἐχθρόν, ἵνα ἐπιτεθῇ πρῶτος. Πάντες ὁμῶς οἱ στρατηγοί, ἡγουμένου τοῦ νεαροῦ ἡγεμονίου Βαγιαζήτ, ἐγνωμάτευσαν περὶ τοῦ ἐναντίου, καὶ μάλιστα περὶ ἀμέσου ἅμα τῇ πρώτῃ ἐπιθέσεως¹. Ὁ Μουράτ λοιπὸν ἐδέχθη τὴν γνώμην τοῦ συμβουλίου καὶ, ἀφοῦ διήλθε τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς προσευχόμενος ἐν τῇ σκηνῇ του, μόλις ἐξημέρωσεν ἡ 27 Αὐγούστου ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἐπιθέσεως.

Ἡ μάχη ὑπῆρξε λυσσώδης ἐκατέρωθεν καὶ πεισματωδεστάτη. Ὁ Βαγιαζήτ, ὀρμητικὸς ὡς κεραυνὸς (ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Γιλδηρίμ προσέλαβεν), ἐπεχείρει ἐπανειλημμένας ἐφόδους, ριπτόμενος ἀκάθεκτος εἰς τὴν συμπλοκὴν καὶ ἀνοίγων, μετὰ τὸ βαρὺ του ρόπαλον, αἵματηρὰν διὰ μέσου τῶν πολεμίων ὁδόν. Εἶχε παρέλθει ἡ μεσημβρία, ὅτε

1. Εἰς ἐν μόνον σημεῖον ἐδείχθη ἐπιφυλακτικῆ, ὡς λέγεται, ἡ συνέλευσις : Ἐὰν δὲν ἦτο προτιμώτερον ν’ ἀναβληθῇ ἡ ἐπίθεσις διὰ τὴν μεθεπομένην ἡμέραν, καθόσον ἡ ἐπαύριον, 27 Αὐγούστου, ἦτο παρασκευῆ, ἦτις, ὡς ἡμέρα ἱερά, δὲν θὰ ἦτο ἴσως καλὸς οἰωνὸς διὰ τὰ τουρκικὰ ὄπλα. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀμφιβολίαν ταύτην διέλυσε ὁ τῶν Ἀλβανῶν μισθοφόρων ἀρχηγός, ἐκφράσας ἐναντίαν γνώμην καὶ εἰπὼν ὅτι καὶ ἡ παρασκευῆ, καθὼς καὶ πᾶσα πολέμου ἡμέρα, εἶναι ἡμέρα καλὴ (ἀλβανιστί : Μιρ Δίτα), καὶ ὅτι ὄχι τόσον ἡ ἱερότης τῆς παρασκευῆς, ὅσον ἡ ἀναβολὴ θὰ ἦτο ὁ κακὸς οἰωνός, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε ν’ ἀποφύγουν. Ἡ γνώμη αὕτη, τὴν ὁποίαν ἠσπασθη πρῶτος πάλιν ὁ ἡγεμονίδης Βαγιαζήτ, ὑπερίσχυσε καὶ ἡ μάχη ἀπεφασίσθη. Μετὰ δὲ τὴν μάχην, τῆς ὁποίας ἡ ἔκβασις ἐδικαίωσε καὶ τὰς δύο γνώμας, διότι ὑπερίσχυσαν μὲν τὰ τουρκικὰ ὄπλα, ἔπεσε δὲ καὶ ὁ Μουράτ, οἱ Ἀλβανοὶ ἐκείνοι σύμμαχοι ἔλαβον, εἰς ἀνάμνησιν τῆς πρωτοβουλίας τοῦ ἀρχηγῶν των, τὴν ἐπωνυμίαν τῶν *Μιρδιδιῶν*, ἦτις, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἐγένετο τὸ φυλετικὸν ὄνομα ὀλοκλήρου ἀλβανικῆς γενεᾶς.

οἱ Χριστιανοὶ ὑποχωροῦσι πρῶτοι. Ὁ Λάζαρος αἰχμαλωτίζεται, ὁ συμμαχικὸς στρατὸς ὑφίσταται ἀληθινὴν πανωλεθρίαν, ἡ δὲ νίκη, ἣν ὁ Μουράτ δὲν ἐπερίμενε, μένει εἰς τοὺς Τούρκους. Ἀλλ’ ἡ νίκη αὕτη, ἐν ἣ κατεδείχθη ἡ θαυμαστὴ τοῦ Βαγιαζήτ στρατηγικὴ δεινότης, ἐπέτρωτο νὰ ἦναι ὁ ὕστατος θρίαμβος τοῦ Μουράτ, συνάμα δὲ καὶ ὁ τόπος τοῦ θανάτου του.

Περιφερόμενος, μετὰ τὴν καταστολὴν τοῦ πυρός, ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης καὶ ἐπιθεωρῶν τὰ ἀπειράριθμα πτώματα, τὰ ὁποῖα ἐκάλυπτον τὸ ἔδαφος, ἐξαπορῶν μάλιστα διότι δὲν ἔβλεπεν οὔτε ἓνα μεταξὺ τῶν πεσόντων γέροντα, ἀλλὰ πάντας νέους, αἰφνης, γέρον τις εὐπατρίδης στρατιώτης Σέρβος, ὁ ἐπ’ ἀδελφῇ γαμβρὸς τοῦ ἡγεμόνος Λαζάρου Μιλὸς Κομπίλοβιτς, κείμενος καὶ αὐτὸς πληγωμένος μεταξὺ τῶν πτωμάτων, ἀναπηδᾷ, ὠχρὸς καὶ καθημαγμένος, καὶ πληγώνει καιρίως τὸν Μουράτ διὰ ἐγχειριδίου εἰς τὴν κοιλιακὴν χώραν. Καὶ οἱ μὲν Γενίτσαροι κατέσφαξαν τὸν φονέα, τρεῖς, ὡς λέγεται διαφυγόντα αὐτοὺς καὶ ἐπὶ τέλους ὑποκύψαντα, ὁ δὲ Μουράτ, θανασίμως πληγωμένος καὶ πνέον τὰ λοισθια, ἤχθη εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ καὶ ἐξέπνευσε τὴν ἰδίαν ἐσπέραν¹.

Μουράτ τὸν Α΄ διεδέχθη ὁ υἱὸς του Βαγιαζήτ Α΄ ὁ Γιλδηρίμ, τὸν ὁποῖον, ἀποθανόντα τῷ 1402, διεδέχθη τῷ 1413, μετὰ ἑνδεκαετῆ μεσοβασιλείαν καὶ ἀναρχίαν, ὁ υἱὸς του Μεχμέτ Α΄ ὁ Τσελεμπῆ, καὶ τοῦτον, τῷ 1421, ὁ υἱὸς του Μουράτ ὁ Β΄, ὁ τοῦ Μεχμέτ Β΄, τοῦ πορθητοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πατήρ.

Τὴν τριακονταετῆ τοῦ σουλτάνου Μουράτ τοῦ Β΄ βασιλείαν χαρακτηρίζει ἰδιαζόντως ἡ ἐν Οὐγγαρίᾳ ἐμφάνισις τοῦ περιονίου ἐκείνου στρατηλάτου Ἰωάννου Οὐνιάδου, τὸν ὁποῖον οἱ Τούρκοι ὀνόμαζον συνηθέστερον Γιάγκον καὶ Σεϊτάν, ἦτοι διάβολον, διὰ τὴν ἐν τοῖς κατ’ αὐτὸν πολέμοις στρατηγικὴν του δεινότητα καὶ ἀνδρείαν.

Οἱ πρὸς τοὺς Τούρκους ἀγῶνες τοῦ Οὐνιάδου ἄρχονται κυρίως ἀπὸ τοῦ 1443, ὅτε, συνασπίσας τοὺς Οὐγγρους, τοὺς Πολωνοὺς καὶ ἄλλα γερμανικὰ ἔθνη, συνέλαβε τὸ μέγα σχέδιον νὰ περιπλέξῃ μὲν τὸν Μουράτ ἐν Ἀσίᾳ, αὐτὸς δὲ νὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὸ ἐν Εὐρώπῃ τουρκικὸν ἔδαφος καὶ καταλύσῃ τὸ κράτος αὐτῶν. Καὶ πραγματικῶς, ἐνῶ ἠτοίμαζεν ἐν Βούδη τὰς δυνάμεις του, συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Καραμανίας καὶ ἄλλων τινῶν ὑποτελῶν τῆς Μ. Ἀσίας ἐμικρῶν, πείθει αὐτοὺς νὰ ἐπαναστατήσωσι κατὰ τοῦ σουλτάνου, ὅστις, ἀφοῦ ἀνέθηκε τὴν ἄμυναν τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν εἰς τοὺς στρατηγούς του, ἔρχεται ἀμέσως εἰς Ἀσίαν διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς στασιαστάς.

Τότε ὁ Οὐνιάδης, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, διαβαίνει τὸν Μοραῦαν, προβαίνει νικηφόρος, κυριεύει τὴν Νύσσαν, ἀκολούθως τὴν Σόφιαν καὶ τὴν Φιλιππούπολιν, καὶ ἀνοίγει τὴν κυρίαν τοῦ Αἴμου πάροδον. Ἐντρομος ὁ Μουράτ, συμβιβάζεται ὁποσοδήποτε μετὰ τῶν ἐν Μ. Ἀσίᾳ ἐπαναστατῶν καὶ σπεύδει εἰς τὴν Εὐρώπην, ἵνα εἰρηνεύσῃ μετὰ τῶν ἀντιπάλων, οἱ ὁποῖοι, κεκμηκότες καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς μακρᾶς πορείας, ἰδιαιτέρως δὲ ἐκ τοῦ βαρυντάτου τοῦ ἔτους ἐκείνου χειμῶνος, ἐδέχθησαν τὴν προτεινομένην εἰρήνην καὶ τοιουτοτρόπως, μὲ

1. Μουράτ ὁ Α΄ ἐτάφη εἰς Προῦσαν, ἐν τῷ φερωνύμῳ αὐτοῦ (Χουδαβενδικιάρ) τεμένει, ὅπερ εἶχε κτίσει ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τοῦ Τσέκιργκε· μικρὸν δὲ τέμενος ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Κοσσυφοπέδιου δεικνύει τὴν θέσιν, ἐνθα ἐδόλοφονήθη. Ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Κοσσυφοπέδιου σώζονται καὶ τρεῖς μεγάλοι λίθοι, ἀπέχοντες ἀπ’ ἀλλήλων πενήτην πηχεῖς, στηθέντες δὲ ἐκεῖ εἰς ἀνάμνησιν τῶν τριῶν σημειῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Μιλὸς διέφυγε τοὺς καταδιώκοντας αὐτὸν Γενίτσαρους.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΗΣ Α. Α. Μ. ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

'Ο Σουλτάνος αποβιβασόμενος εις Θεσσαλονίκην.

'Ο Σουλτάνος εις τὰς ὁδοὺς τῆς Θεσσαλονίκης.

ὄρους εὐνοϊκούς δι' ἀμφότερα τὰ μέρη, ὑπεγράφη, τῇ 12 Ἰουλίου 1441, ἐν Σεγεδίνῳ, δεκαετῆς μεταξὺ τοῦ σουλτάνου καὶ τοῦ Οὐνιάδου ἀναχωρή. Μεθ' ὃ ὁ σουλτάνος, συντετριμμένος καὶ ἐκ τοῦ ταύτοχρόνως σχεδὸν ἐπισημνάντος θανάτου τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ τοῦ Ἀλλαεδδίν, παραιτεῖται οἰκιοθελῶς τῆς ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἐπιτροπικῶς εἰς τὸν

μέχρι τῆς Βάρνης, τὴν ὁποίαν καὶ κυριεύει κατὰ Νοέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους (1444). Μόλις ὁμοῦς ἐκυριεύσει τὴν πόλιν, μαγθάνει κατάπληκτος ὅτι, εἰς τεσσάρων περίπου χιλιάδων βημάτων ἀπὸ τῆς πόλεως ἀπόστασιν, στρατοπεδεύει μετὰ 40 χιλ. στρατοῦ ὁ Μουράτ, τὸν ὁποῖον ὁ νέος κίνδυνος ἠνάγκασεν ἐν τῷ μεταξύ ν' ἀφήσῃ τὸ ἐν Μαγνησίᾳ ἀναχωρητήριόν του καὶ ἀναλάβῃ ἐκ νέου τὴν διοίκησιν τοῦ κράτους. Τότε συνάπτεται ἡ περιλάλητος ἐκείνη τῆς 10 Νοεμβρίου 1444 περὶ Βίρναν μάχη, καθ' ἣν, παρ' ὅλον τὸν ὑπεράνθρωπον αὐτοῦ ἥρωισμόν, ἐνίκηθη ὁ Οὐνιάδης καὶ μόλις κατόρθωσε νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς.

Δὲν ἀποθαρρύνεται ὁμοῦς. Ἀλλὰ συνάξας καὶ πάλιν στρατόν, συνεννοηθεὶς δὲ καὶ μετὰ τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἀλβανίας Γεώργιον Καστριώτην, τὸν Ἰσκανδέρ-βην, ἐπανερχεται μετὰ τέσσαρα περίπου ἔτη, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1448, διέρχεται τὴν Σερβίαν καὶ στήνει τὸ στρατοπέδον του ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Κοσσυφοπέδιου, ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὅπου, πρὸ 59 ἐτῶν, ὁ συνώνυμος τοῦ σουλτάνου πρόλαπτος Μουράτ ὁ Α' κατετρότωσε τὸ πρῶτον τὸν συμμαχικὸν τῶν Οὐγγρῶν στρατόν.

Μαθὼν τοῦτο ὁ Μουράτ, σπεύδει καὶ αὐτός, ἄγων 150 χιλ. στρατοῦ, εἰς Κοσσυφοπέδιον. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν, προτιροτόμενος καὶ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν του, ἠθέλησε νὰ διαβῇ τὸ ἀποχωρίζον τὰ δύο στρατόπεδα ποτάμιον τῆς Στενίτσας καὶ ἐπιπέσῃ κατὰ τῶν Οὐγγρῶν· ἰδὼν ὁμοῦς ὅτι πολὺ δυσκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκπορθῆσῃ τὸ ὄχυρόν τοῦ Οὐνιάδου στρατοπέδον, ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν του, ἐντεῦθεν τοῦ ποταμίου, ἀνικοφάσιτος, ἀλλὰ καὶ στενοχωρημένος, καθόσον ἤξευρεν ὅτι ἤρχετο ἤδη καὶ ὁ Καστριώτης, τοῦ Οὐνιάδου εἰλικυρος. Ὅτε ὁ Οὐνιάδης διαπράττει τὴν μεγαλειότητα ἐπιζωῆς του στρατηγικῆν ἀσυνεσίαν· ἀντὶ, ἀκίνητος ἐν τῇ ὄχρῳ ἐκείνῃ θέσει του, νὰ περιμεῖνῃ καὶ τοῦ Καστριώτου τὴν ἀφίξιν, ὅτε ὁ σουλτάνος, ἐν τῷ μέσῳ

δύο πυρῶν εὐρισκόμενος, θὰ ἐξηναγκάζετο νὰ συνθηκολογήσῃ, ἐπιτίθεται πρῶτος κατὰ τῶν ὑπερξοπλισίων δυνάμεων τοῦ Μουράτ, ἀπορρίπτει ἀγέρωχος τὰς περὶ εἰρήνης προτάσεις τούτου, καὶ συνάπτει ἐκ τοῦ συστάδην μάχην κρίσιμον, καθ' ἣν, διαρκέσασαν τρεῖς ἡμέρας (17, 18 καὶ 19 Ὀκτω-

Σουλτάν Μουράτ ὁ Α' Χουδαβενδικιὰρ
(1360-1389)

ὁ νικήσας καὶ φονευθεὶς εἰς τὴν πρώτην μάχην. δεκατριετῇ τότε εὐόν του Μεχμέτ, καὶ ἀποσύρεται νὰ ἰδιωτεύσῃ εἰς τὴν ἐν Μαγνησίᾳ ἑπαυλίαν του.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Οὐνιάδης, μόλις ἔμαθε τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Μεχμέτ, παραπεισθεὶς καὶ ὑπὸ τοῦ πάπα Εὐγενίου, κηρύττει ἄκυρον τὴν συνθήκην, εἰσβαλὼν δὲ καὶ πάλιν διὰ τῆς Τρανσυλβανίας, προβαίνει νικηφόρος, διὰ τῆς παρά τὸν Εὐξείνιον ὁδοῦ,

1. Μαγνησία «ἢ πρὸς Σιτύλα» (ὄρει), τουρκιστὶ δὲ Μανισά, ὅπου καὶ ἡ ἑδρα τοῦ μητροπολίτου Ἐφέσου.

Σουλτάν Μουράτ ὁ Β'
(1421-1451)

ὁ νικήσας εἰς τὴν δευτέραν μάχην.

βρίου 1448), ὁ οὐγγρικὸς στρατὸς φοβερὰν καὶ τάλιν ἠρίσεται πανωλεθρίαν. Οἱ νεκροὶ ἀνῆλθον εἰς 17 μὲν χιλιάδας ἐκ τῶν Οὐγγρῶν, εἰς 40 δὲ χιλιάδας ἐκ τῶν Τούρκων. Ὁ δὲ Οὐνιάδης ἐσώθη καὶ πάλιν διὰ φυγῆς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
κισθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΔΟΥΖΕ

ΕΒΑΙΩΣ είναι γνωστή εις όλους ή διάσημος ήθοποιός Έλεονώρα Δουζε ως μεγάλη καλλιτέχνης, εν τούτοις πολὺ ὀλίγοι γνωρίζουσιν αὐτὴν κατὰ τὸν χαρακτήρα καὶ τοὺς τρόπους. Ὁ ἱμπρεσάριός της Schurmann ἤρχισε νὰ δημοσιεύῃ τὰ περὶ αὐτῆς ἀπομνημονεύματά του, ἐκ τῶν ὁποίων

ἀποσπῶμεν μερικὰ ἀνέκδοτα :

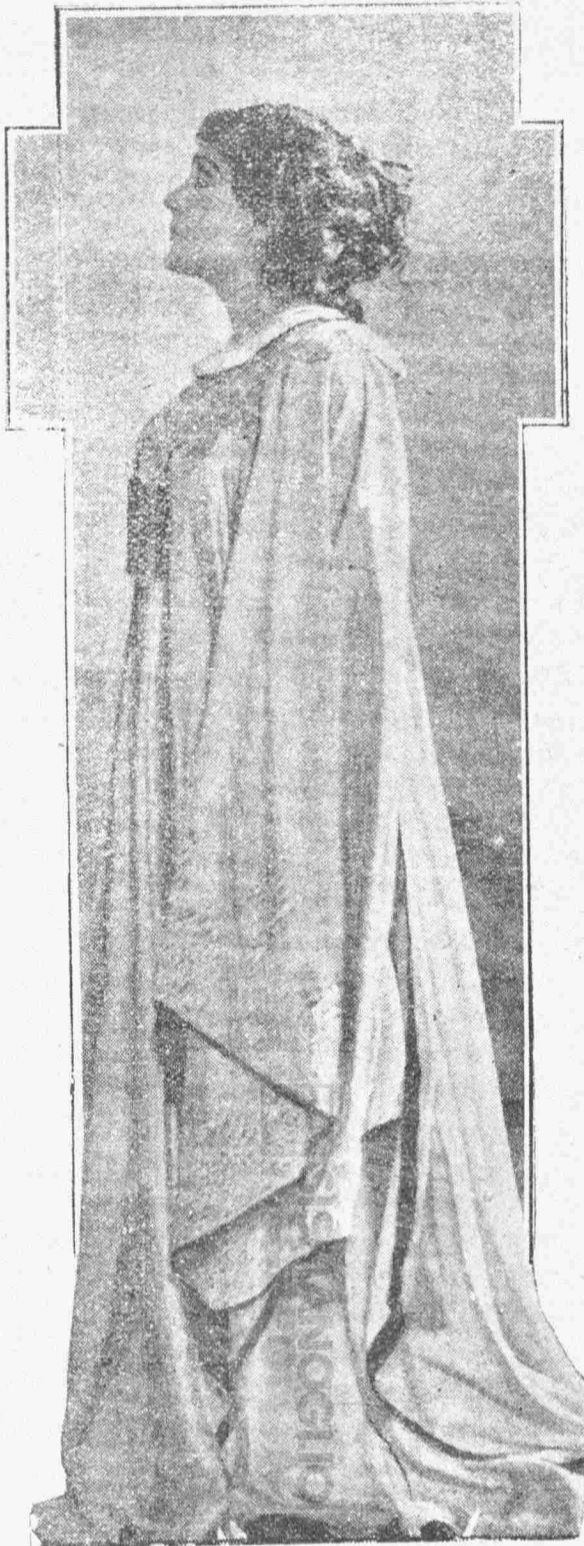
Ὁ Schurmann τὴν ἐγνώρισε κατ’ ἀρχὰς εἰς ἓνα μικρὸν ἰταλικὸν θίασον τοῦ Τουρίνου, ἔνθα αὐτὴ ἐλάμβανε μέρος καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἐνόησε τὸ καλλιτεχνικὸν ἄλγαντος τῆς Δουζε. Ἐζήτησεν ἀμέσως νὰ τὴν προσλάβῃ, ἀλλ’ ἐκεῖνη κατ’ ἀρχὰς ἠρηγήθη. Δὲν εἶχε διόλου πελοίθησιν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς ἁγίας. Τέλος, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, ἡ Δουζε στέλλει εἰς τὸν ἱμπρεσάριον τὴν 4 Ἰανουαρίου 1885 ἓν τηλεγράφημα, διὰ τοῦ ὁποίου τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ἦτο ἐτοίμη νὰ ἔλθῃ εἰς συμφωνίας μετ’ αὐτοῦ διὰ περιουσίαν ἀνά τὴν Εὐρώπην.

Αἱ συμφωνίαι εὐκόλως ἐτελείωσαν καὶ ἡ Δουζε ἐπεχείρησε τὸ πρῶτον ταξιδιὸν τῆς εἰς Ὀλλανδίαν, Βέλγιον καὶ Γερμανίαν. Ἡ ἐπιτυχία ἦτο μοναδική· εἰς τὴν «Κυρίαν μετὰ τὰς Καμελίαις» ἐθριάμβευε κυριολεκτικῶς.

Ἡ Δουζε ἔχει ὡς μόνον ὁδηγὸν τὴν τέχνην τῆς οὔτε διὰ τὰς κρίσεις τῶν ἐφημερίδων ἐνδιαφέρεται, οὔτε διὰ τὰς εἰσπράξεις τῶν διευθυντῶν. Ἡ μικροτέρα ἐναντιότης, ἡ πλέον μικρὰ ἀδιαθεσία, ἡ βροχὴ, ἡ χιὼν, ἡ σκυθρωπὴ ὄψις, τέλος, νέας τινὸς πόλεως, ἡ ὁποιαδήποτε μικρὰ ἀφορμὴ τῆς φέρει κατὰπτωσιν τῶν δυνάμεών της. Τότε ἀρνεῖται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν παράστασιν· πολλὰκις λοιπὸν ἀναγκάζονται οἱ διευθυνταὶ τῶν θεάτρων ν’ ἀλλάζουσιν τὸ πρόγραμμα ἢ ν’ ἀναβάλλουσιν τὴν παράστασιν διὰ πολλὰς ἡμέρας.

Ὀλίγον τὴν ἐνδιαφέρουν τὴν Δουζε αἱ ζημίαι τοῦ θεάτρου· τὰ πάντα εἶναι ἀνίσχυρα νὰ τὴν μεταπέουσιν. Σχετικῶς πρὸς τὴν ἰδιοτροπίαν ταύτην ὁ Schurmann ἀναφέρει τὰ ἑξῆς :

«Εὐρίσκατο εἰς τὴν Κολωνίαν· ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ θεάτρου δὲν εἶχε καὶ πολλὴν ἐμπιστοσύνην, δι’ αὐτὸ ἠρηγήθη νὰ παραχωρήσῃ τὸ θέατρον διὰ δύο ἐσπερίδας, πρὸ τῆς γενναίας ἀμοιβῆς, τὴν ὁποίαν τοῦ ὑπέσχετο· τέλος ἐπέισθη νὰ παραχωρῇ μόνον δύο ἀπογευματινὰς τὴν ἑβδομάδα. Τὴν 19 Ἀπριλίου ἐπαίχθη ἡ «Κυρία μετὰ τὰς Καμελίαις», καίτοι δὲ δὲν ὑπῆρχεν ἡ συνήθεια τῶν ἀπογευματινῶν παραστάσεων, τὸ θέατρον ἦτο ὑπερπλήρες καὶ αἱ εἰσπράξεις ἀνήλθον εἰς 12,000 φράγκα. Πρὸ τοῦ τέλους τῆς παραστάσεως ὅλαι αἱ θέσεις εἶχον ἐνοικιασθῆ διὰ τὴν δευτέραν παράστασιν, ἡ ὁποία θὰ

ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΔΟΥΖΕ
ὑποκρινομένη τὴν «Γηοκόνδαν».

ἐδίδετο μετὰ τὴν «Μάγαν». Τὸ ἴδιον ἐσπέρας ἐλήφθη τηλεγράφημα τῆς ἀδελφῆς τοῦ αυτοκράτορος, ἡ ὁποία ἔμενεν εἰς Βουρν, διὰ τοῦ ὁποίου εἰδοποιεῖ νὰ τῆς ἐνοικιάσουσιν ἓν οἶονδῆποτε θεωρεῖον. Δὲν ἔμενε πλέον κανέν, ἐν τούτοις, χάριν τῆς προκηπίσεως, κατεσκευάσθη ἓν μικρὸν ἰδιαίτερον παρὰ τῆς ἡμετέρας. Ἐνῶ τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα, ἡ Δουζε καλεῖ τὸν Schurmann εἰς τὸ δομάτιόν της διὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ ὅτι δὲν θὰ ἔπαιξε τὸ ἀπόγευμα.

- Εἶθε ἀσθενής;
- Ὁχι.
- Τότε!...
- Νομίζω ποῦ δὲν θὰ εἰμπορῶ νὰ παίξω καλὰ τὸ μέρος μου, διώξατε τὸ κοινόν.
- Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν, κυρία.
- Καὶ διατί;

— Διότι ἔχω εἰσπράξει 12,000 φράγκα.
— Ἄ! Μὰ ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάκλητος· καταλαμβάνω ὅτι δὲν θὰ παίξω καλὰ, δὲν θέλω νὰ κλέψω τὸ δημόσιον.

— Καὶ αἱ εἰσπράξεις; τὰ ἔξοδα;
— Ἀδιάφορον! Πόσα κερδίζετε εἰς κάθε παράστασιν;

— 2,500 φράγκα.
— Θὰ σὰς τὰ δώσω ἐγώ.
— Λυποῦμαι πολὺ, κυρία, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ παίξετε. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ αυτοκράτορος με εἰδοποίησεν ὅτι θὰ ἔλθῃ.

— Καὶ αὐτὴ εἶναι «δημόσιον», ὡς οἱ ἄλλοι ἐξοπιστεῖλατε καὶ αὐτὴν.

— Μὰ εἶναι πολὺ ἀργά! Αἱ θέσῃ τοῦ θεάτρου ἠνοίχθησαν· δὲν εἰμποροῦμεν νὰ εὔρωμεν καμμίαν πρόφασιν.

— Λοιπὸν ἐπιμένετε νὰ παίξω;
— Μάλιστα, κυρία.
— Θὰ παίξω, ἔστω, ἀλλὰ σὰς εἰδοποιῶ ὅτι ἀπὸ αὔριον θὰ εἶμαι ἀρρωστη ἐπὶ 15 ἡμέρας. Ἡ ἐπιμονὴ σὰς θὰ σὰς κάμῃ νὰ χάσετε περισσότερα.

Τοιουτοτρόπως καὶ ἔκαμεν. Ἐπαιξεν, ἐθριάμβευσεν, ἀλλ’ ἐπέμεινε νὰ διακόψῃ ἐπὶ 15 ἡμέρας τὰς παραστάσεις.

Ἐν ἄλλο ἐπεισόδιον εἶναι πολὺ χαρακτηριστικόν: Ἐπαιξεν εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον τῆς Στουτγάρδης, ὁ δὲ βασιλεὺς ἐζήτησε κατὰ τὴν πρῶτην πρᾶξιν εἰς ποίαν στιγμὴν θὰ ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ τὰ συγχαρητήριά του εἰς τὴν καλλιτέχνην.

— Εἶπατε εἰς τὴν Μεγαλειότητά του ὅτι εἶμαι πολὺ συγκεκριμένη, ἀλλὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν δεχθῶ. Τώρα εἶμαι ἀφοσιωμένη εἰς τὴν τέχνην μου, αἱ δὲ ἐπισκέψεις με ἀνακαλοῦν εἰς τὴν πεζότητα, τὴν ὁποίαν μισῶ.

Κατὰ τὸ ἐπόμενον διὰλειμμα, ὁ βασιλεὺς, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ὑπασπιστὴν του, εἰσήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἐζήτησε νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τῆς Δουζε. Ὅταν τῷ ἐδηλώθη ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐδέχτο, ὁ βασιλεὺς ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὸ δομάτιον τῆς ἠθοποιῆς καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν.

— Ποῖος εἶναι;
— Ὁ βασιλεὺς.
— Λυποῦμαι πολὺ, διότι δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὸν «κύριον βασιλέα» ἐνδύομαι.

— Δὲν πειράζει· θὰ περιμείνω ἕως οὔ τελειώσῃ.
— Ἄδικα, κύριε, εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῶ ἐπισκέψεις.

— Κυρία...
— Μὴ ἐπιμένετε· δὲν θὰ ἐξέλθω ἀπ’ ἐδῶ διὰ νὰ ἐξακολουθήσω τὴν παράστασιν, ἂν δὲν με πληροφορήσῃτε ὅτι ἐφύγετε.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησε μανιώδης. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἔστειλε τὸν ὑπασπιστὴν του εἰς τὸν ἱμπρεσάριον τῆς Δουζε.

— Μὴ ἐπιχειρήσετε καμμιά φορὰ νὰ μοῦ ζητήσητε διὰ τὴν Δουζε τὸ Βασιλικὸν θέατρον· δὲν θὰ σὰς τὸ παραχωρήσω.

Αὐτὴ εἶναι ἡ Δουζε.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ : “ Η ΓΥΝΗ ”

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ, ΤΗΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ, ΤΗΣ ΕΓΓΑΜΟΥ

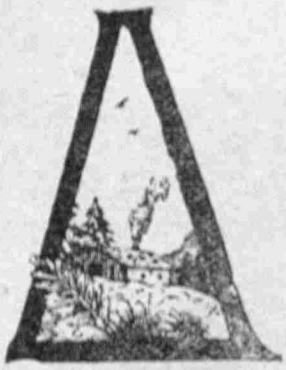
με ποικίλας καὶ ἀφθόγους συνταγὰς πρὸς διατήρησιν τῆς ὑπαρχούσης καλλονῆς καὶ δημιουργίαν νέας. Ἔργον πρωτότυπον καὶ μοναδικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ἀφειλόμενον εἰς τὰς ἐνδελεχεῖς εἰδικὰς μελέτας τοῦ διαπρεποῦς καὶ γνωστοτάτου τῆς πόλεως μας ἱατροῦ κ. Μ. ΜΩΥΣΕΪΔΟΥ, διευθυντοῦ τοῦ ἱατρικοῦ περιοδικοῦ «Ἰπποκράτους» καὶ ἐκ τῶν τακτικῶν συνεργατῶν τοῦ «Απ’ Ολα».

Ὀνδμία κόρη, Ὀνδμία νεάνις, Ὀνδμία γυνὴ πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς ν’ ἀναγνώσῃ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ τῆς χαρίσῃ : διαρκῆ ὑγίαν, αἰωνίαν ἀνθηρότητα καὶ παντοτεινὸν σφρῖγος. Τὸ ἔργον ἀποτελεῖται ἐκ 2 τόμων ἐκ 200 περίπου σελίδων ἑκάστου. Τιμὴ τόμου γρόσια 5.

Ἐγγραφαὶ γίνονται : Ἐν Πέραν : Γραφεῖα «ἸΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ», ὁδὸς Χατζῆ-Ἀχμέτ, ἀρ. 6 — Ἐν Γαλατᾶ : Γραφεῖα τοῦ «ΑΠ’ ΟΛΑ», Πιπλιοπάζαρον, Σαατοῦ χάν, ἀρ. 16 — καὶ παρὰ τῆ Διευθύνουσι τῆς «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ τῶν ΚΥΡΙΩΝ». Τῷ αἰτοῦντι ἀποστέλλεται ἡ σχετικὴ ἀγγελία.

* Η ΤΥΧΗ *

ΕΝ γνωρίζω κανένα καλύτερον κομψογράφον ἀπὸ τὴν τύχην, ἤρχισε νὰ μοὶ διηγῆται ὁ φίλος μου. Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, δὲν γνωρίζω ἐπὶ τίνος βιαζόμενοι, φρονοῦν, ὅτι τύχη δὲν ἰσχύει καὶ ὅτι

ἕκαστος εἶναι δημιουργὸς τῆς τύχης του, ὅπως ἐφρόνουν οἱ Λατίνοι. Δὲν θέλω ν' ἀμφισβητήσω τὴν σοφίαν τῶν ἀρχαίων, οὔτε ν' ἀποκρούσω τὰς ἰδέας τῶν συγχρόνων μου. Ἀμφότεραι εἶναι ἀξίαι σεβασμοῦ. Ἐγὼ θὰ σοὶ διηγηθῶ καὶ, ὅτι ἀποκύημα φαντασίας, ἀλλὰ γεγονός, καὶ κατόπιν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ σκεφθῆς ἂν ὑπάρχη ἢ ὄχι τύχη.

Ἦναψε βραδέως ἓνα σιγάρον διὰ τὰ συγκεντρώσῃ κατὰ τὴν μικρὰν σιωπὴν μας τὰς ἀναμνήσεις του καὶ ἔπειτα μοῦ εἶπε :

— Πρὸ δέκα ἐτῶν εὐρισκίμην εἰς κάποιαν γερμανικὴν μεγαλοῦπολιν, περιττὸν νὰ σοὶ τὴν ὀνομάσω, ὡς σπουδαστὴς. Ἐρεῖ, μεταξὺ ἄλλων Ἑλλήνων, ἐγνώρισα καὶ ἓνα νέον, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεδέθην διὰ στενῆς φιλίας, ἐπειδὴ εἶχον τὴν αὐτὴν ἡλικίαν καὶ αἱ ἰδέαι μας, πράγμα σπάνιον εἰς Ἑλλήνας, εἰς τὴν ἡλικίαν συνφερόντων. Ὀνομάζετο Τάκης καὶ ἦτο υἱὸς μικροῦ ἐμποροῦ τινός· ἐσπούδαζε νομικὰ. Εὐρίσκειτο πάντοτε ἐν εὐθυμίᾳ καὶ ἐν μόνον τῷ ἦτο δυσάρεστον : ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ πατρικοῦ ἐκιδόματος. Πολλάκις ἐκαθήμεθα τὸ ἑσπέρας ὁμοῦ εἰς τὸ δωμάτιόν του ἢ εἰς τὸ ἰδικόν μου καὶ ἐν ξηροφραγίᾳ ἐπλάττομεν χρυσὰ διὰ τὸ μέλλον ὄνειρα.

— Ἄχ, Θάνο, μοῦ ἔλεγεν, ἂν εἶχα χρήματα...
— Τί θὰ τὰ ἔκαμνες ; τὸν διέκοπτον.
— Τί θὰ τὰ ἔκαμνα ; Χμ ! Θὰ εἶχα ὄραιο σπῆτι, ἀμάξια, αὐτοκίνητα, ὑπηρέτας...

— Καὶ θὰ ὑπανδρεύεσο ;
— Ὡ ! ἀδελφέ.
— Μὰ τόσα πράγματα τί θὰ τὰ ἔκαμνες μόνος σου ;
— Καὶ σὺ μὲ τὲς πανδρεῖές σου ! Ἀπὸ τώρα θὰ μπούμε 'στὰ βάσανα ; Ἀκόμη καλὰ-καλὰ δὲν ἐκαταλάβαμε τὴν γλύκα τῆς νεότητος καὶ θέλεις νὰ γείνωμε παποῦδες ; Ὡχ ! ἀδελφέ.

— Ἐ, καλὰ καθεὶς μὲ τὰς ἰδέας του. Διὰ χρήματα ὁμοῦ ποῖς ; Ξεύρει ; Ἴσως πάρῃς ἀργότερα, ἀφοῦ δὲν θέλεις τώρα, καμμιὰ πλουσία γυναῖκα ἢ καμμιὰ καλὴ κληρονομία. Ἐχεις θεῖον εἰς Ἀμερικὴν ;
— Δυστυχῶς ὄχι, ἀπῆντα κομικῶς περιλῦπος ὁ Τάκης.

— Τίς οἶδεν ὁμοῦ, ἡ τύχη πολλάκις μειδιᾷ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ...

— Τί ; Καὶ σὺ λοιπόν, μὲ διέκοπτε, καὶ σὺ πιστεύεις εἰς αὐτὴν τὴν τύχην ; Ἀλλοίμονον ἂν περιμένης ἀπ' αὐτὴν. Τί θὰ πῆ τύχη ; Ἀέρας, καπνός, νοῦλα, δημιουργήματα τῶν πλουσίων, οἱ ὅποιοι τῆς ἐκόλλησαν ἓνα εὖ καὶ τὴν ἔκαμαν εὐτυχίαν, καὶ ἔρριψαν τὸ ἀντίθετον στοὺς ἀποκλήρους τῆς. Τύχη πφ ! Δὲν ἰσχύει ὡραιότερος πέπλος, μὲ τὸν ὁποῖον καλύπτουν οἱ πλούσιοι τὰς ἀρπαγὰς των. Ἀρπάζουν, ἀδικοῦν, καταστρέφουν, ἐπισωρεύουν χρῆμα ἐπὶ χρῆματος καὶ ἔπειτα σοὺ λέγουν, καὶ ἄνθρωποι μάλιστα μὲ μυαλό, θαυμάζοντες τοιοῦτον

ληστήν : τί τυχερός ἄνθρωπος ! Ἀπορῶ δὲ πῶς ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ τὴν προσκυνοῦν βλακωδῶς. Σὺ, ἐάν τὴν πιστεύης, σὲ παρακαλῶ, πέ μου εἰς τί βιαζέσαι ;

Οὕτως ὁ Τάκης ἐφιλοσόφει, καὶ ἐγὼ, μὴ ἔχων κατάλληλόν τι νὰ τῷ ἀποκριθῶ, ἐσιώπων.

Παρήλθεν ἕκτοτε πολὺς χρόνος καὶ ἐπλήσθησαν τῶν Χριστουγέννων αἱ ἑορταί· ἦτο χειμῶν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἶναι καλὸν νὰ γνωρίζῃ ὁ ξένος μίαν οἰκογένειαν ἐν τῇ πόλει, παρὰ τῇ ὁποίᾳ δύναται νὰ διέλθῃ πολὺ εὐχαρίστους καὶ γλυκείας ὥρας. Γίνονται οἱ οἰγενειακαὶ συναναστρεφαί, διασκεδάσεις. Ἐγὼ δὲν ἐγνώριζον τοιαύτην οἰκογένειαν, ὁ Τάκης ὁμοῦ εἶχεν. Ἦτο ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀρχαίου πλουσίου ἐμποροῦ κ. Χ.

Μ' ἂν βραδυᾶν, μὴ ἔχων ποῦ νὰ ἐπάγω, ἐνῶ ἦτο μαζόμεν νὰ κοιμηθῶ, κτυπᾷ ἡ θύρα καὶ ἐμφανίζεται ὁ Τάκης ἐν ἀμέμπτῳ περιβολῇ χοροῦ. Τὸ πρόσωπόν του ἐγγέλα, ἠκτινοβόλει.

— Ἐλα, σῆκω· εἶμαι διὰ τὴν ἑσπερίδα τοῦ κ. Χ. καὶ ἦλθα νὰ σὲ πάρω. Θὰ πᾶμε μαζῶν. Ἐκεῖ πέρα θὰ τὰ κάρωμεν θάλασσα· θάλαξη καὶ ξανθὰ κοριτσάκια, ποῦ τὰ ἀγαπᾷς, φιλαράκο. Ἐλα, κάμε γρήγορα.

— Κρίμα ποῦ δὲν θὰ μπορέσω ν' ἄλθω, Τάκη μου, καὶ σὲ λυπῶ, τὸ ξεύρω, κατάκαρδα. Μοῦ εἶνε ἀδύνατον, γιατί ὁ ρόπτῃς ἀκόμα δὲν μοῦ ἐτελείωσε τὸ φόρεμα.

Ἦτο ἐκείνη ἡ εὐτυχία, ἡ φαιδρότης, ἐχάθη ἀπὸ τοῦ Τάκη τὸ πρόσωπον.

— Δὲν τὸ περίμενα αὐτὸ, Θάνο, εἶπε· καὶ ἐγὼ δὲν θὰ πάγω μόνος· ἢ μαζὶ ἢ καθόλου.

— Μὰ, Τάκη, μὴ ἀπερισκέφῃς· σὲ εὐγνωμονῶ παρὰ πολὺ, ἀλλὰ γνωρίζεις ὅτι δὲν ἔχω τώρα φόρεμα χοροῦ καὶ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ δανεισθῶ καὶ ἀπὸ κανένα ἄλλον.

Ἐκεῖνος ἐπέμενε πολὺ καὶ ἐγὼ προσεπάθουν νὰ τὸν καταλείψω, λέγων εἰς αὐτόν ὅτι θὰ ἦτο μεγάλη προσβολὴ ἢ ἀδικαιολόγητος ἀπουσία του ἐκ τῆς ἑσπερίδος. Ἐπὶ τέλους μετὰ πολλοῦ κόπου ἐπέισθη νὰ ὑπάγῃ μόνος καὶ φεύγων μοῦ εἶπε :

— Μεθαύριον θὰ ἔλθω νὰ σοὺ τὰ διηγηθῶ.
— Γιατί ὄχι αὐριον ;
— Μὰ ἡ αὐριον ἀνήκει εἰς τὸν Μορφέα.
— Ὑπαναράκο ! Καλὰ, λοιπὸν καλὴν ἐπιτυχίαν.
— Λοιπὸν μεθαύριον. Γεῖά σου.

Τὸ μεθαύριον αὐτὸ εἶχεν ἔλθει, ἀλλ' ὁ Τάκης ὄχι. Τὸν περίμενα ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν. Ἐνύκτωσε καὶ ἄλλο δὲν ἐφάνη. Περιέργον ! Ἐκεῖνος, ὅταν εἶδιδε λόγον, τὸν ἐκράτει. Ἄρα καὶ θὰ συνέβαινε, ἐκτὸς ἐάν ὁ φίλος μας ἤθελε νὰ δοξασθῇ ὡς ἄλλος Ἐπιμενίδης κοιμώμενος. Διὰ νὰ ἐξάλε ψο πῶσαν ἀνησυχίαν, ἐξῆλθον τῆς οἰκίας μου καὶ μετ' ὀλίγον ἠρώτων τὴν οἰκοκυράν του :

— Ὁ κ. Τάκης εἶναι ἐδῶ ;
Ἦκουσα μὲ μεγίστην μου ἐκπληξίν τὰ ἐξῆς :

— Ὅχι ὁ κ. Τάκης προχθὲς ἦλθε πολὺ ἔνωρις εἰς τὴν οἰκίαν του - εἶπε πονηρῶς μειδιῶσα - εἰς τὰς πέντε τῆς πρωΐας. Ἐπειτα κατὰ τὰς ἑνδεκα ἐξῆλθε καὶ ἄλλο, κατὰ τὰς δώδεκα ἐπανῆλθεν, ἀλλὰ τὸσον βιαστικά, ὥστε δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἐννοήσω πότε πάλιν ἔφυγε μαζὺ μὲ τὴν ταξιδιωτικὴν βαλίτσαν, διότι αὐτὴ ἔλειπεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο ἐν φοβερῇ ἀταξίᾳ, διότι ἐν τῇ βίᾳ ὅλα τὰ ἔριπτε κάτω. Ἀλλὰ σεις πῶς νὰ μὴ τὸ γνωρίζετε ;

— Οὐδὲν γνωρίζω. Καὶ δὲν ἄρρησέ τι δι' ἐμέ ;
— Ὅχι, κύριε.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἐν τῇ μεγαλειτέρᾳ ἀνησυχίᾳ. Τί ἐπῆμαινε ἡ τρελλὴ αὐτὴ ἀναχώρησις τοῦ Τάκη καὶ χωρὶς οὐδὲ μὲ δύο κἂν γραμμάς νὰ εἰδοποιήσῃ ἐμέ, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ πᾶν ἔλεγε ; Ποῖον μυστήριον, ποῖα δυστυχία ἐκρύπτετο εἰς τὴν ἐξαφνικὴν αὐτὴν ἀναχώρησιν ; Κατὰ περιέργον τρόπον εἰς τοιαύτας περιστάσεις πάντοτε σχε-

πτόμεθα κακὸν τι διὰ τὰ ἀγαπητὰ μας πρόσωπα.

Δὲν ἠδυνήμην νὰ φαντασθῶ ὅτι ἴσως ἠδύνατο καὶ καλὸν τι νὰ τῷ ἦλθεν. Ἀλλὰ διατί νὰ τὸ κρύπτῃ ; Ἀνησυχῶν φοβερὰ καὶ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ λύσω τὸ μυστήριον.

Οἱ λόγοι τῆς οἰκοκυράς του μοὶ ἐνεποίησαν σφοδρὰν ἐντύπωσιν. Ὁ Τάκης εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν οἰκίαν μου εἰς τὰς πέντε· βεβαίως μέχρις αὐτῆς τῆς ὥρας διήρκεσεν ἡ ἑσπερίς καὶ ἔπειτα ἐκοιμήθη ἕως τὰς ἑνδεκα, ὅποτε ἐξῆλθε, παρέμεινε ἐξω ἐπὶ μίαν ὥραν, ἦλθεν ἐν μεγάλῃ βίᾳ, ἐγγέμισε μὲ ὄτι εὖρε πρόχειρον τὴν βαλίτσαν του, καὶ ἀνεχώρησε τὸσον βιαστικά, ὥστε οὐδὲ αὐτὴ ἡ οἰκοκυρά του, ὁ κέρβερος τῆς οἰκίας, τὸν ἠνώησε. Ποῦ ἔπρεπε ν' ἀναζητηθῇ ἡ αἰτία τῆς τοιαύτης φυγῆς ; Μεταξὺ τῆς ἑνδεκάτης καὶ δωδεκάτης πρωΐνης ὥρας. Τί ἄρᾳ γε συνέβη εἰς τὸ βραχὺ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ;

Ποῖα εἶδησις, ὡς ἀστραπὴ ἐλθοῦσα, ἠδύνατο εἶνα φοιτητὴν, οὐδεμίαν ἄλλην σπουδαιότεραν ἀσχολίαν τῆς τῶν σπουδῶν του ἔχοντα, νὰ τὸν ἀναγκάσῃ οὕτω ν' ἀναχωρήσῃ, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην σημείωσιν πρὸς ἐμέ ; Μήπως εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις τοῦ βίου μας δὲν ἔχομεν τὴν ἀνάγκην τῶν φίλων μας καὶ ἐγὼ διατί ἤμην τότε φίλος του ; Ἐρρίφθην εἰς τὴν κλίνην μου καὶ ἐπὶ ὥρας ἐσκεπτόμην αὐτόν καὶ ὡς μόνην μου ἐπιθυμίαν εἶχον νὰ παρέλθῃ ἡ νύξ ταχέως διὰ νὰ δυνηθῶ τὴν ἐπομένην νὰ τεθῶ εἰς ἀναζητήσεις.

Πραγματικῶς τὴν ἐπομένην ἐπεσκέφθην ὅλα τὰ μέρη, εἰς ἃ ἐσύχναζεν ὁ Τάκης. Οὐδαμοῦ τὸν εἶδον. Ἐπεσκέφθην τὸν ἔμπορον κ. Χ. εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ τῷ ἀνέφερα διὰ τὸ γεγονός. Αὐτὸς κατ' ἀρχὰς μὲ ἤκουσε μὲ μεγίστην ἐκπληξίν· κατόπιν ἔλαβε τὸ τηλέφωνον καὶ παρεκάλεσε τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας νὰ τῷ κληροφορήσῃ : πρὸ δύο ἡμερῶν εἰς ποῖον σταθμὸν ἠγόρασε νέος τις εἰσιτήριον - περιέγραφε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ νέου - καὶ διὰ ποῖον μέρος διητυνέτο. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῷ ἀπήντησεν ὅτι μετὰ παρέλευσιν ὥρων τινῶν θὰ εἶχεν εἰδήσεις. Διὰ τοῦ μέσου τούτου τοῦλάχιστον θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν διὰ ποῦ ἀνεχώρησεν ὁ Τάκης. Ἀπεχαιρέτησα τὸν κ. Χ., ὅστις μὲ ἐβεβαίωσε ὅτι μόλις λάβῃ εἰδησιν τῆς ἀστυνομίας, ἀμέσως θὰ μὲ εἰδοποιήσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκ δευτέρου διέτρεξα ὅλα τὰ μέρη, ἐρωτῶν διὰ τὸν φίλον. Κατάκοπος ἐπέστρεψα τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ εὗρον τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. Χ., ὅστις μὲ ἔγραψεν ὅτι ἡ ἀστυνομία δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ εἰς ποῖον σιδηροδρομικὸν σταθμὸν παρουσιάσθη τοιοῦτος νέος. Ἐγὼ τελείως πλῆρον εἶχον ἀπελπισθῆ, ὅτι θὰ εἶχον εἰδήσεις περὶ τοῦ φίλου μου. Οὕτω παρήλθον δύο ἑβδομάδες, κατὰ τὰς ὁποίας ἐγὼ ἔξω πάντοτε ἐν σκέψει, ἐν μελαγχολίᾳ καὶ ἀνησυχίᾳ. Ἦδη εἶχον παρέλθει τὰ Χριστοῦγεννα καὶ ἐπλησίαζε τὸ νέον ἔτος. Καὶ οὐδεμία, οὐδὲ ἡ παραμικροτέρα, εἶδησις ἐκ μέρους τοῦ Τάκη. Ἦτο τρομερόν !

Πρωτῶν τινῶν, περὶ τὴν θ, ἐνῶ ἐλάμβανον τὸ πρωϊνὸν μου γάλα, εἰσῆλθεν ἡ οἰκοκυρά μου καὶ μοῦ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν ροδόχρουν, θαυμασίως εὐωδιάζουσαν, φέρουσαν τὴν σφραγίδα τῆς πόλεως, ὅπου εὐρισκόμην καὶ πεντάλεπτον γραμματιόσημον, κολλημένον κατὰ τρόπον, καθ' ὃν « ἡ γλῶσσα τῶν γραμματιστήμων » ἐννοεῖ « σὲ περιμένω ἀνυπομόνως », καὶ τὴν ὁποίαν γλῶσσαν ἡ οἰκοκυρά μου βεβαίως γνωρίζουσα, πονήρως ἐμειδία, ἐγχειρίζουσα τὴν ὅλα τὰ συστατικά μυριπύου ραβαζακίου ἔχουσαν ἐπιστολήν. Ἐγὼ, περισυλλέξας τὰς ἀναμνήσεις μου, εἶδον ὅτι ἀπὸ πολλοῦ εἶχον κόψει τὰς μὲ εὐσεβεῖς ἢ ἀμαρτωλὰς σχέσεις μου, ἐκτὸς τούτου δὲ οὐδεμία ἐγνώριζε τὴν οἰκίαν μου. Τίς μοι ἔγραψε λοιπόν ;
(ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 501).

Τότε λοιπὸν ὁ Σουλτάνος θὰ προσεβλήθη ἀπὸ πυρετὸν ἢ ὅ,τι ἐνόμισεν ὅτι εἶδε δὲν ἦτο ἄλλο, παρὰ ἀποτέλεσμα τοῦ πυρετοῦ ἐκείνου.

Οἱ λόγοι τοῦ φάσματος ἐφαίνοντο εἰς τὸν Χαμητ βλακώδεις. Τὸ μυστικὸν τοῦ Μουράτ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ μάθη κανεὶς ἄλλος, παρὰ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ δώσῃ ζωὴν, ἀφοῦ τὴν ἀφαιρέσει.

— Μόνον ὁ Θεὸς ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ αὐτὸ, ἐσκέπτετο ὁ Χαμητ καὶ ἠπόρει πῶς ἀφέθη νὰ τρομάξῃ ἀπὸ παρομοίαν ἐμφάνισιν· ἔπειτα προσέθεσεν :

— Ἄς ἀποδιώξωμεν τὰς θλιβερὰς σκέψεις· ἂν μᾶς ἐτρόμαξεν ἡ σκιά τοῦ Μουράτ, ἡμεῖς θὰ ἐκδικηθῶμεν αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ Γέρβας περιέμενε τὸν Σουλτάνον εἰς τὰς αἰθούσας· οἱ Φράγχοι, οἱ προστατευόμενοι ὑπ' αὐτοῦ, εὗρισκοντο εἰς τὸν περὶβολὸν τοῦ θεάτρου.

— Μακάρι νὰ δυνηθῶσι νὰ ἐκπλήξωσι τὸν Σουλτάνον οἱ Φράγχοι μου! ὄλα μου τὰ σχέδια καὶ ὄλαι μου αἱ φιλοδοξίαι θὰ γίνωσιν.

Ὁ Χαμητ ἐπλησίασε, διέκρινε τὸν Γέρβαν εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων καὶ ἐσκέφθη :

— Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθὴς μου φίλος.
Ἐίχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὸν κα' αὐτὴ δὲ ἡ θεὰ τοῦ Γέρβα τὸν καθησυχάζειν.

— Ἐμπρός.
Εἰς τὸν λόγον αὐτὸν, τὸν ὁποῖον ὁ Σουλτάνος προέφερε μὲ χαμηλὴν φωνήν, ὁ Γέρβας ἐκινήθη καὶ τὸν ἠκολούθησεν.

Ὁ Χαμητ διήλθε πάλιν διὰ τοῦ θαλαμίσκου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶδε τὸ φάντασμα, ἔρριπεν ἓν φευγαλέον βλέμμα καὶ ἐξῆλθε δι' ἄλλης θύρας.

Γ. Ταχυδακτυλογραφικὴ παράστασις.

Ἀμέσως ὁ Ἄβδουλ Χαμητ ἔφθασεν εἰς τὸ περιπτερον τῶν πτηνῶν. Ὁ Γέρβας εἶχε προσηγηθῆ τότε καὶ οἱ δύο διέσχισαν τὰς διόδους τὰς φερούσας εἰς τὸ θέατρον, ἐνῶ εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ὑποδοχῆς ὁ τελετάρχης, κτυπῶν διὰ μικροῦ ραβδίου ἓνα χάλκινον δίσκον, ἐφώνησεν :

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἀπεσῦσθη εἰς τὰ ἰδιαίτερα δώματά της.

Ἡ ὑποδοχὴ εἶχε τελειώσει καὶ τὸ κύμα τῶν προσκεκλημένων ἤρchiσε νὰ ἐκρέῃ ὑπὸ τὰς ὑψηλὰς πύλας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐστραμμέναι πρὸς τὸ Μπες κ' Τάς.

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ αυτοκρατορικοῦ θεάτρου ἔν εἶδος τετραγωνικοῦ ἀναβάθρου, ὕψους πεντήκοντα ἑκατοστῶν καὶ πλάτους τριῶν ἢ τεσσάρων μέτρων, εἶχε στηθῆ. Ἐπ' αὐτοῦ ἐστήριζετο μία τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ἓν πύραυλον καὶ ἓν ἰγδίον μετὰ τοῦ κοπάνου του. Περαιτέρω ἔν μέγα κιβώτιον μὲ τὸ κάλυμμά του προσέδιδεν ὄψιν φερέτρου, καθήμενα δὲ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἀναβάθρου τρία πρόσωπα συνομιλοῦν : Ὁ Μαλαρίας, ὁ Ἰωάννης καὶ ἓν παιδίον δώδεκα ἐτῶν.

— Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ρενώ, ὁ μικρὸς Μάρκος . . .

— . . . καὶ ὁ δίδυμος ἀδελφὸς του Ροβέρτος, συνεπλήρῳσεν ὁ ἰατρὸς, μετεφέρθησαν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ κιβώτια, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπεθεώρησαν εἰς τὸ τελωνεῖον. Κανεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει δὲν ὑποπτεύει τὸ πείραγμα

— Πάει καλά, ἀρκεῖ νὰ καταδεχθῆ νὰ ἔλθῃ ὁ Σουλτάνος.

— Θὰ ἔλθῃ, νὰ εἶσαι βέβαιος . . . ἡ ἐπίσκεψίς μου εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διβανίων . . .

— Ἄ! πόσον ἠθέλα νὰ σ' ἔβλεπα . . . καὶ σ' ἐξέλαβεν ὡς Μουράτ ;

— Μὲ τὴν κερένια προσώπιδά, τὴν ὁποῖαν ἐπίτηδες ἔκαμα, καὶ κάθε ἄλλος ἠμποροῦσε γ' ἀπατηθῆ.

Ἐπωφελήθη τὸ ἐπεισοδίον διὰ νὰ τὸν προδιαθέσω εὐνοϊκῶς εἰς τὰ πειράματά μας. Τὸ μυστικὸν τοῦ Μουράτ θὰ τὸ μάθη μόνον ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἀφαιρέσει τὴν ζωὴν, θὰ καταστῆ ἱκανὸς νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ.

— Καὶ σὺ θὰ τὴν ἐπαναφέρῃς ;

— Κάτι περισσότερον, θὰ τὴν πολλαπλασιάσω, χάρις εἰς τὸν Μάρκον ποῦ εἶναι ἐδῶ παρών.

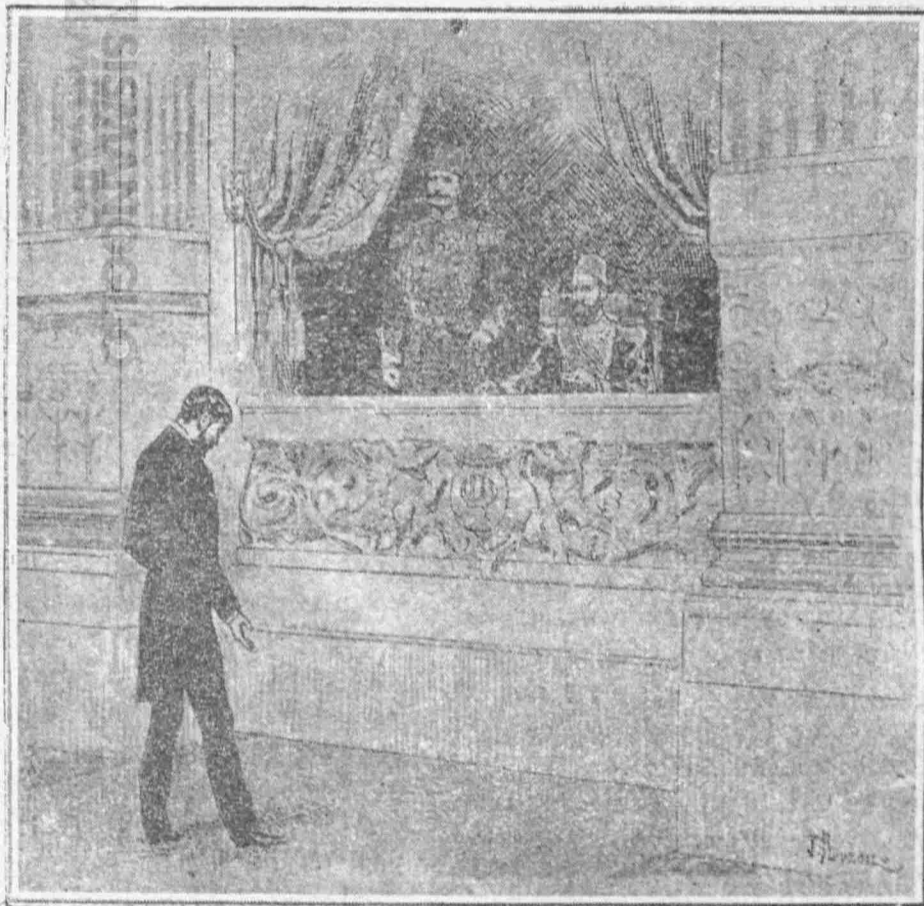
— Καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του Ροβέρτον, ὁ ὁποῖος φοβερὰ θὰ στενοχωρῆται κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόβαθρον, ἀναμένων τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ τοῦ ἐπιτραπῆ νὰ φανερωθῆ.

— Εἶσαι θαυμάσιος !

— Μήπως θὰ μὲ κατηγορήσῃς δι' αὐτό ;

— Βεβαίωτατα ὄχι !

— Ὑπόθετες διὰ μίαν στιγμὴν ὅτι φυγαδεύομεν

— Διατί ἔρχομαι πρὸς ἐμέ ; ἠρώτησεν ὁ Σουλτάνος, καταληφθεὶς ἀπὸ τὸν φόβον ἐκείνον, τὸν ὁποῖον πάντοτε ἠσθάνετο ὁσάκις ἄγνωστός τις τὸν ἐπλησίαζεν.

τὸν Μουράτ, ὅτι τὸν ὑπάγομεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου θὰ δυνηθῆ νὰ περάσῃ ὡραία τὰς ὑπολειπομένας ἡμέρας του· νομίζεις ὅτι δὲν θὰ προσφέρωμεν μεγάλην ὑπηρεσίαν καὶ εἰς τὸν Χαμητ αὐτόν, ὁ ὁποῖος κάθε ἡμέραν φοβεῖται μήπως δολοφνηθῆ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του αὐτόν ;

— Ἄ! τί εὐτυχεῖς ποῦ θὰ εἴμεθα ἂν κατορθώναμεν νὰ τοὺς ἀγαπίζαμεν !

— Μὴ τὸ ὄνειρεύομαι. Οἱ ὀλαδοὶ των εἶναι πολὺ φανατικοί. Ἔχουν μῖσος αἰώνιον . . .

Μίαν στιγμὴν ὁ Ρενώ ἐοίωπεν, ἔπειτα ἀφῆνης :

— Γνωρίζεις τὰς μυστικὰς διόδους τοῦ Γιλδίς ; δὲν ἔχει οὕτω ;

— Συγγνώμην . . . εἴξουρα τὸ παλαιὸ Γιλδίς, καὶ τὸ παλαιὸ Τσεραγάν, ἀλλὰ τώρα ἔγιναν νέα οἰκοδομαί, νέα προσθῆκαι, τὰς ὁποίας δὲν γινώριζω.

Ὁ Ρενώ ἐμειδίασεν.

— Ἔστω . . . Ἄλλὰ ἐκεῖνο ποῦ εἰξεύρεις . . .

θὰ εἶμαι ἀδιάκριτος ἂν σ' ἐρωτήσω . . .

— Πῶς μοῦ ἦλθεν ;

— Ἀκριβῶς.

Ὁ Μαλαρίας ἐστήριξε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν ὄμον τοῦ συνομιλητοῦ του καὶ πλησιάζων τὰ χεῖλη του εἰς τὸ ὄς του ἐψιθύρισεν :

— Ἀπλούστατον πρᾶγμα. Κάποιος ἀκόλουθος μᾶς ὀθωμανικῆς πρεσβείας κατεῖχεν ἓνα λεπτομερῆ πῖνακα, ἐγὼ δὲ εἶχον ἓν ποσόν, τὸ ὁποῖον, πῶς νὰ εἰπῶ, ἀπετέλει μέρος τοῦ κεφαλαίου μου . . .

— Καὶ τὰ ἀντηλλάξατε ;

— Τὸ σχέδιον μὲ τὸ χρῆμα.

Ἐλαφρὸς ἤχος κώδωνος ἀντήχησεν ἐπὶ μακρόν.

— Σιώπα, ἐφώνησεν ὁ Ἀλκιβιάδης· Ἴδου ὁ πελάτης μου, φανῆτε κομμάτι βαρὺς, ἀρμόζει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ποῦ θὰ κάμωμεν καὶ σκεφθῆτε ὅτι ἡ περιουσία μας, ἡ ζωὴ τῆς Γιαλμᾶς, ἡ ἐλευθερία τοῦ Μουράτ, ἴσως εἶναι ἀχωρίστως ἠνωμένα.

— Δυστυχῆς Γιαλμᾶ, ἐψιθύρισεν ἐλαφρῶς ὁ Ἰωάννης.

— Διὰ ποίαν ὀμιλεῖς ; ἠρώτησεν ὁ σύντροφος μὲ τόνον εἰρωνείας.

— Καὶ διὰ τὰς δύο, ἀλλὰ πρὸ πάντων δι' ἐκείνην ποῦ εἶναι ἐγκλειστος εἰς αὐτὸ τὸ παλάτι.

— Δι' ἐκείνην ἀκριβῶς, τῆς ὁποίας καὶ τὸ πρόσωπον σοῦ εἶναι ἄγνωστον ;

— Μὴ γελᾶς κύριε Μαλαρία.

Εἰς νέος κωδωνισμὸς διέκοψε τὴν συνομίλιαν. Ἡ θύρα τοῦ σουλτανικοῦ θεωρείου ἠνοιξε καὶ δύο πρόσωπα εἰσῆλθον. Οἱ Γάλλοι τὰ ἐγνώρισαν ἀμέσως. Ἦσαν ὁ Ἄβδουλ Χαμητ καὶ ὁ Γέρβας, ὁ τελευταῖος οὗτος κατὰ διαταγὴν τοῦ Σουλτάνου ἐκάθησε πλησίον του. Αὐτὸ ἦτο ἔνδειξις μεγάλης εὐνοίας. Ἡ ἐθιμοτυπία τοῦ τουρκικοῦ παλατιοῦ

εἶχε ἀποδοκιμασθῆ.

— Ἄ! πόσον ἠθέλα νὰ σ' ἔβλεπα . . . καὶ σ' ἐξέλαβεν ὡς Μουράτ ;

— Μὲ τὴν κερένια προσώπιδά, τὴν ὁποῖαν ἐπίτηδες ἔκαμα, καὶ κάθε ἄλλος ἠμποροῦσε γ' ἀπατηθῆ.

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑ

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ
ΕΝ ΑΛΒΑΝΙΑ

Ἡ τιμὴ τοῦ αἵματος, ἡ ὀφειλὴ τοῦ αἵματος, εἶναι μία τῶν πρωτίστων αἰτιῶν τῆς κακοδαιμονίας τῆς Ἀλβανίας. Ἀλλ' ἐλπίζεται ὅτι τὸ αἱματηρὸν τοῦτο ἔθιμον, τὸ σπαράσσον πληθυσμούς γενναίους, δι' οὗ συνεχῆς ἐπέρχονται ἀλληλοκτονίαι μεταξὺ ὁμοφύλων καὶ ὁμοθρήσκων, ἐλπίζεται, λέγομέν, ὅτι τὸ βάρβαρον τοῦτο ἔθιμον θὰ ἐκλείψῃ.

Ὡς ἐγνώσθη ἐκ τῆς γενομένης προκηρύξεως τοῦ Ἀνακτος μετὰ τὸ μέγαλοπρεπὲς προσκύνημα τῆς προπαρελθούσης παρασκευῆς ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Κοσσυφοπεδίου, διατάσσεται ἡ κατάπαυσις τοῦ ἔθιμου τούτου. Ὁ μέγας Σουλτάνος καὶ εἰς ἄλλο πρῶτον τελεσφόρον μέτρον: διέταξε νὰ διατεθῶσι 30,000 λιτρῶν διὰ τὴν διακανόνισιν τῶν «τιμῶν τοῦ αἵματος», αἵτινες ἐπιβαρύνουσι πολλοὺς Ἀλβανούς, μὴ δυνάμενους ν' ἀποτίσωσι τὴν ὀφειλὴν τῶν.

Τὴν εἰλικίαν ἡ ὀφειλὴ τοῦ αἵματος, ἡ τιμὴ τοῦ αἵματος!

Εἰς τοὺς φίλους ἀναγνώστὰς τῆς Ἐπιθεωρήσεως ταύτης θὰ παράσωμεν σχετικὰς πληροφορίες.

Ὁφειλομέν, πρῶτος τοῦτο, ν' ἀναλύσωμεν ὅλον τὸ ποινικὸν μὲν ὅς τοῦ ἀγράφου τούτου καὶ παραδόξου Κώδικος, γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «**Νόμος τοῦ Δουκαδζίν**» (Κανὼν Ἀἰκ Δουκαδζίνιτ). Κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ἡ ἐκδίκησις εἶναι ἱερά. Ἡ οἰκογένειά Ἀλβανὸς φονευθέντος ἔχει ὄχι μόνον τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ τὴν υποχρέωσιν νὰ ἐκδικηθῇ τὸν φόνον, φονεύσας τὸν φονέα ἢ μέλος τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Ἡ οἰκογένεια τοῦ θύμιάτος ὀφείλει ἰδίᾳ νὰ ἐκδικηθῇ, φονεύσας τὸν πλησιέστερον συγγενῆ τοῦ φονέως καὶ μάλιστα τὸν διακρινόμενον ἐπὶ γενναιότητι καὶ πλούτῳ. Πολλάκις δι' ἐν ὄνομα φονεύονται πολλὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ φονέως. Ἀφ' ἐτέρου τὸ καθήκον τῆς ἐκδίκησεως καὶ τῆς ὀφειλῆς τοῦ αἵματος μεταδίδεται ἀπὸ τοῦ πατρὸς εἰς τὸν υἱόν, οὕτως, ὥστε πολλάκις, ἐν διαστήματι ἑτῶν ὀλίγων, ἐξολοθρεύονται ὅλοκληροὶ οἰκογένειαί.

Ὁ **δζακούρ** (ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν ἐκδίκησιν) ὀφείλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν χώραν καὶ τὴν φυλὴν του, περιπλανώμενος μεταξὺ τῶν γειτονικῶν φυλῶν, μεχρισοῦ εἴρη καταφύγιον καὶ οἰκογένειαν, παρ' ἧς νὰ ἐγκατασταθῇ, καὶ τοῦτο μεχρισοῦτο συνδιαλλαγῇ ἐπέλθῃ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ θύματος. Ἡ συνδιαλλαγὴ αὕτη γίνεται διὰ χρηματικῆς ἀποζημιώσεως, ἧτοι διὰ τῆς ὀφειλῆς τοῦ αἵματος. Ἡ ἀποζημιώσις αὕτη ἀνέρχεται εἰς γρόσια 3,000. Διὰ τὸν φόνον γυναικός, ἡ πληρωμὴ γίνεται κατὰ τὸ ἦμισυ, ἧτοι 1500 γρόσια. Ἐάν ἡ φονευθεῖσα ἦτο νυμφευμένη, τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδίκησεως ἀνήκει κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος εἰς τὴν πατρικὴν τῆς οἰκογένειαν. Μετὰ τὴν πάροδον τοῦ πρώτου ἔτους, τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν σύζυγον.

Αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου Δουκαδζίν προβλεπόμεναι διὰ φόνον ποιναὶ ἔχουσιν ὡς ἐπομένως:

Ἐάν Ἀλβανὸς διαπράξῃ «ἀδικον φόνον» ἐπὶ προσώπου τῆς ἰδίας αὐτοῦ φυλῆς, ἢ φυλῆς

αὕτη, σύσωμος, ὀφείλει νὰ τιμωρήσῃ τὸν δολοφόνον.

Ἦτοι Αἱ οἰκίαι τοῦ δολοφόνου πυρπολοῦνται ἢ κρημνίζονται.

Ἦτοι Ὁλη ἢ κινήτῃ περιουσίᾳ (ἐπιπλα, ἐργαλεῖα, σιτηρά, κτήνη κτλ.), ἐξαιρέσει τῶν **δπλων**, κατάσχονται. Τὰ ὄπλα, τὰ διασωθέντα ἐν καιρῷ πυρκαϊᾶς οἰκίας, ἐπιστρέφονται ἀμέσως εἰς τὸν δολοφόνον· ἄλλως ἢ φυλὴ βλῆ ὑπόκειται εἰς τὴν χρηματικὴν ἀποζημιώσιν τὴν ὀριζομένην ἐν περιπτώσει ἀφοπλισμοῦ ἀνδρός, ἧτοι καταβολὴν γροσίων 2,000.

Ἦτοι Ὁ δολοφόνος μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας του ὀφείλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ οἰκημῆμα του καὶ τὸ ἔδαφος τῆς πατριᾶς του.

Ἦτοι Ὁφείλει νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν φυλὴν καὶ εἰς τὴν κυβέρνησιν τὸ νενομισμένον πρόστιμον, ἧτοι 2,200 γρόσια. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου 1000 γρόσια λαμβάνει ἡ κυβέρνησις, 1000 γρόσια ὁ φύλαρχος καὶ 200 γρόσια ὁ **μπουλουμπασῆς** (ὁ παρὰ τῇ κυβερνήσει ἀντιπρόσωπος τῆς πατριᾶς) καὶ οἱ εἰσπράκτορες τοῦ πρόστιμου χωροφύλακες.

Ἦτοι Ὁ δολοφόνος καὶ ἡ οἰκογένειά του ὑπόκεινται εἰς τὸ ἔθιμον τῆς ἐκδίκησεως, οἱ συγγενεῖς, δηλονότι, τοῦ θύματος ὑποχρεοῦνται νὰ φονεύσωσι τὸν δολοφόνον ἢ ἐν μέλῳ τῆς οἰκογενείας του.

Ἦτοι Ἡ ἀκίνητος περιουσία τοῦ δολοφόνου μεταγράφεται εἰς ἕνα ἔτος τῶν ἐχόντων δικαιώμα ἐπὶ τῆς ἐκδίκησεως. Ἀλλ' ὁ δολοφόνος δύναται καὶ κατὰ ἐξαιρέσιν ἢ ὀφειλὴν του νὰ πληρώσῃ, κατόπιν διαιτηρίας.

Ἐάν οἱ συγγενεῖς τοῦ δολοφόνου θέλωσι νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰ οἰκήματα τοῦ δολοφόνου, ὀφείλου νὰ πληρώσωσι εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ θύματος ποσὸν ἀνάλογον πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας, ἀπὸ 500 μέχρι 1000 γροσίων.

Ἡ συνδιαλλαγὴ γίνεται εἴτε ἐκούσιως μεταξὺ τῶν δύο μεριδίων, εἴτε διαταγῇ τῆς κυβέρνησεως, ἐκδιδόμενου αὐτοκράτορικου διατάγματος. Ὄπουτ' ἀνὰ διατάγματι τοιοῦτον διαβιβάσθῃ εἰς Σκούταρι τῆς Ἀλβανίας, αἱ ἀρχαὶ ἀποστέλλουσι τοῦτο εἰς τὴν ἐνδιαφερόμενην φυλὴν διὰ τοῦ **μπουλουμπασῆ**, ἐνὸς γραμματέως καὶ ἐνὸς χωροφύλακος. Διὰ τὴν διακανόνισιν ἐκάστης ἐκδίκησεως, οἱ ἀντιμαχόμενοι καταβάλλουσιν ἀνὰ 125 γρόσια, ὡς φόρον, ὃν διανέμονται οἱ φύλαρχοι καὶ τὰ ὄργανα τῆς κυβερνήσεως.

Ἐκτὸς τούτου, ὁ ἔνοχος πληρώνει εἰς τὴν κυβέρνησιν φόρον εἰς 150 γροσίων διὰ φόνον καὶ 75 γρ. διὰ τραυματισμόν.

Μετὰ τὴν διακανόνισιν τῆς ἐκδίκησεως, ὁ δολοφόνος λαμβάνει ἐπίσημον τῆς συνδιαλλαγῆς ἔγγραφον. Καὶ πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν, ἐγγυῶνται τινες τῶν προϋχόντων, ἐπὶ πενταετῆς χρονικῶν διάστημα. Οἱ ἐγγυηταὶ οὗτοι δικαιούνται νὰ ἐκδικηθῶσιν, ἐν περιπτώσει μὴ τηρήσεως τῶν συνδιαλλακτικῶν ὄρων ἐκ μέρους τῶν συμβαλλομένων μερῶν.

Ἀλλὰ εἰδικαὶ διατάξεις καθορίζουσι τὰ τῶν τραυματισμῶν.

Ἐάν τις πυροβολήσῃ κατ' ἄλλου καὶ δὲν κτυπήσῃ αὐτόν, ὀφείλει νὰ πληρώσῃ πρόστιμον 1500 γροσίων, καὶ ἐάν τὸ ὄπλον δὲν ἐκπυροσχορῆσῃ, τὸ πρόστιμον αὐξάνει εἰς 3,000 γροσίων!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΕΦΙΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΑΙ ΒΑΣΙΛΙΚΑΙ ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ

ΛΗΘΩΣ θαυμάσια καὶ ὄρατα πράγματα ἀναφέρονται διὰ τὰς τελετὰς τῆς στέψεως τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου τοῦ Ε'.

Τὰ εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ εἶναι γεμάτα ἀπὸ αὐτὰ.

✠

Μεταξὺ ἄλλων, γράφονται περιεργότατα πράγματα καὶ διὰ τὰς ἐπίσημους σφραγίδας τῆς Ἀγγλίας καὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ Κοινοβουλίου, τὰ ὅποια καὶ εὐχαρίστως μεταδίδομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «**Ἀπ' 'Ολα**».

Ἡ πρώτη ἐπίσημος σφραγὶς τοῦ βασιλείου τῆς Ἀγγλίας ὀνομάζεται «**Μεγάλῃ σφραγίδι**» καὶ δι' αὐτῆς σφραγίζονται ὅλα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, τὰ ὅποια ὑπογράφει ὁ βασιλεὺς. Ὑπάρχει καὶ μικρότερα, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται δι' ὅσα ἔγγραφα δὲν φέρουν τὴν βασιλικὴν ὑπογραφήν.

Ὁ σφραγιδοφύλαξ τῆς δευτέρας ταύτης σφραγίδος εἶναι ἐκ τῶν ἀνωτάτων κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων καὶ μέλος τοῦ μυστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀνακτος, ὁ δὲ σφραγιδοφύλαξ τῆς «**Μεγάλῃ σφραγίδος**», κατὰ τὴν ἡγεμονίαν τῆς θέσεως, καλεῖται **λόρδος σφραγιδοφύλαξ**.

Χρηστὴν σφραγίδων ἐπίσημων ἐν Ἀγγλίᾳ πρῶτος ἔκαμεν Ἐρρίκος ὁ Ε', χρησιμοποίησας δύο σφραγίδας, χρυσοῦν καὶ ἀργυρῶν, καὶ ἐπίσημους ὀνομαστας λόρδους καὶ καγκελαρίους τοὺς πρώτους σφραγιδοφύλακας. Ἀκολούθησεν καὶ ἡ Ἐλισάβετ διὰ νόμου ἐδώκε μεγάλην ἰσχὺν καὶ ἐκτίμησιν εἰς τὸν λόρδον σφραγιδοφύλακα τῆς Μεγάλῃ σφραγίδος, ὅστις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προεδρεύῃ εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων καὶ νὰ προηγήται εἰς ὅλας τὰς αὐλικὰς τελετὰς καὶ πανηγύρεις.

Εἰς τὸ ἀνακτορικὸν ἑπισκοποφύλακον εὐρισκόμεναι σφραγίδες, χρησιμοποιεῖται κατὰ τὴν ἐποχὴν Ἐρρίκου τοῦ Ἐξομολογητοῦ καὶ Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ, μετὰ τὴν κυκλοτερῆ ἐπιγραφὴν: «**Μάθε, Γουλιέλμ, ἀρχηγὸς τῶν Νορμανδῶν, ὅτι εἶσαι καὶ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας**».

Τὰς ἐπὶ τῶν σφραγίδων λέξεις: «**Dei gratia**», ἧτοι Ἐλέω Θεοῦ, πρῶτος ἐθέσπισεν Ἐρρίκος ὁ Α', μετ' αὐτὸν δὲ μέχρι σήμερον ὅλοι οἱ μετέπειτα βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ σφραγὶς, τὴν ὁποίαν ἡ βασίλισσα Μαρία ἐχρησιμοποίησε κατὰ τοὺς γάμους τῆς μετὰ τοῦ Φιλίππου τοῦ Γ', ἦτο κομψοτάτη, γοθικοῦ στυλοῦ καὶ παρίστα τὴν βασίλισσαν ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου.

Περίεργος ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως εἶναι καὶ ἡ σφραγὶς τῆς Ἐλισάβετ.

Ἐπ' αὐτῆς εἶναι ἀποτυπωμένη ἡ βασίλισσα, φέρουσα τὸ ἔνδυμα τῆς ἐποχῆς, τὸ κρινόλινον, ἐνῶ πλαγίως τῆς κάθεται ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἱστορία. Πέριξ τῆς σφραγίδος παρατηρεῖται καλλιτεχνικώτατος ὁ βασιλικὸς θηρεὸς μετὰ ἄλλα συμβολικὰ συμπελάγματα.

Σώζεται καὶ σφραγὶς τοῦ Κρόμβελ, μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν: «**Κρόμβελ, ἐλέω Θεοῦ, προστάτης τῆς Ἀγγλίας, τῆς Σκωτικῆς καὶ τῆς Ἰβηρικῆς δημοκρατίας**» μετὰ σταυροῦ ὁ ὁποῖος εἶναι σύμβολον τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς εὐκλείας τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου, ὁ ὁποῖος συμβολίζει τὴν Σκωτίαν.

Σφραγὶς τῆς ἐποχῆς Ἰακώβου τοῦ Β' οὐδεμίαν διεσώθη, διότι κατὰ τὴν γενομένην τότε ἐπανάστασιν, κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, ὅλαι αἱ σφραγίδες τοῦ ἐρριφθῆσαν εἰς τὸν ποταμὸν Τάμεσιν, διὰ νὰ μὴ σφραγισθῇ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ κανὲν ἐπίσημον ἔγγραφον.

✠

Εἰς ἐκάστην ἀνακήρυξιν νέου ἡγεμόνος τῆς Ἀγγλίας κατακευάζεται καὶ νέα ἐκ πολυτίμου μετάλλου ἡγεμονικὴ σφραγὶς, χρησιμοποιουμένη πρῶτην φορὰν κατὰ τὴν ἐπίσημον ἡμέραν τῆς στέψεως. Ἡ κατασκευασθεῖσα τοιαύτη διὰ τὸν βασιλέα

Γεώργιον είναι άμίμητος υπό έποψιν τέχνης και κομψότητος. Συγκεντροί τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς ἀγγλικῆς καλλιτεχνίας, ἀφοῦ κατόπιν διαγωνισμοῦ ὑπέβαλον σχέδια οἱ διασημότεροι τῶν Ἀγγλῶν καλλιτεχνῶν.

Παρεκβατικῶς, χρῆσις σφραγίδος ἀναφέρεται καὶ ἐν τῇ Βίβλῳ, κατὰ τὴν ὁποίαν σφραγίδα ἐχρησιμοποίησεν ὁ Ἰούδας, υἱὸς τοῦ Ἰακώβ.

Σφραγίδες ἀρχαῖαι καὶ ἱστορικαὶ πρό πάντων ἐν εἶδει δακτυλίων εὐρίσκονται ἀρκεταὶ εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον, ἀνάγονται δὲ αὐτοὶ εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Ρωμαίων.

Δακτύλιον ἐν εἶδει σφραγίδος, ὡς γνωστὸν, φέρουσι καὶ οἱ Πάπαι. Ἐπὶ τοῦ δακτυλίου τούτων εἶναι γεγλυμένη ἡ ἐπιγραφή «Annulus piscatoris», δηλ. «δακτύλιος ἀλιέως». Ὁ πρῶτος παπικὸς δακτύλιος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐχαράχθη ἡ συμβολικὴ αὕτη ἐπιγραφή, σώζεται ἐπίσης εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον. Εἶναι ἐκ πολυτίμου μαύρου λίθου, εἰς δὲ τὸ μέσον τῆς ἐπιγραφῆς παρίσταται ὁ ἅγιος Πέτρος ἀλιεύων.

ΑΝΑΣΤ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Κοινωνικά

Γάμοι. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ἐν Πριγκήπῳ οἱ γάμοι τῆς εὐγενοῦς δεσποινίδος Ἰουλίας Α. Γάφου μετὰ τοῦ ἀξιολόγου νέου κ. Τιμοθέου Β. Βασιλειάδου, εὐφύμῳ γνωστοῦ ἐν τοῖς τραπεζιτικῶν κύκλοις τῆς πόλεώς μας. Τῷ εὐδαρμόσῳ ζεῖγει εὐχόμεθα τὸν βίον ἀνθόσπαρτον.

— Λύθημερὸν ἐτελέσθησαν ἐν Πέραν, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς «Μεγ. Βρετανίας», οἱ γάμοι τοῦ κ. Ἰωάννου Α. Καραγιαννίδου, ἐπιστήμονος φαρμακοποιῦ ἐν Γαλατῇ καὶ ἀρίστου νέου, μετὰ τῆς χρηστῆς δεσποινίδος Χρηστίνης Β. Γουλιάδου, ἧς εὐχόμεθα πᾶν ἀγαθόν.

— Ὑπὸ αἰσίους οἰωνοὺς ἐτελέσθησαν τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐν Πύργῳ τῆς Βουλγαρίας οἱ γάμοι τοῦ διακεκομένου τῆς πόλεώς μας δικηγόρου κ. Γεωργίου Ε. Νικολαΐδου μετὰ τῆς χαριτωμένης δεσποινίδος Κανέλλης Ι. Σαρρῆ. Εὐχόμεθα εἰς τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἀνεφελον τὸν συζυγικὸν βίον.

Ἀρραβῶνες. — Εὐχαριστῶς πληροφορούμεθα τοὺς ἀρραβῶνας τῆς εὐημένης δεσποινίδος Βέρας Βιγχοπούλου, ἀδελφῆς τοῦ ἐν Μουδανίῳ καλλίστου φαρμακοποιῦ κ. Κορν. Βιγχοπούλου, μετὰ τοῦ καλλίστου νέου κ. Ἰωάννου Παπαδοπούλου, τελεσθέντας ἐν Κοντοσκαλίῳ τῇ 3 Ἰουνίου. Τοῖς μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέφιν καὶ πᾶν ἀγαθόν.

Ἀφίξεις. — Ἀφίκετο ἐκ Παρισίων, ἔνθα μετέβη πρὸς διοργανῶσιν τῆς ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Παρισίους ἐκδρομῆς, ὁ κ. Θωμᾶς Βαλαλᾶς. Σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκδρομὴν ταύτην, ἧς θὰ γίνῃ τὸν Αὐγούστον, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ πληροφορησώμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς εἶναι ἐξησφαλισμένη τοσοῦτον μάλλον, ὅσον τὰ «Voyages Pratiques», ἡ γνωστὴ τῶν ἐκδρομῶν γαλλικὴ εἰσαγῆ, ἀνέλαβε τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐκδρομῆς.

«Οἱ Τοῦρκοι διήλθον ἐκεῖθεν...» — Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ὁ ἐν Παρισίοις γνωστὸς συγγραφεὺς κ. Γεώργιος Μπρεζὸλ ἐξέδωκεν ἐσχάτως ὀγκῶδες βιβλίον, περιγράφον τὴν σφαγὴν τῶν Ἀδάνων, ἐν τῷ ὁποίῳ δὲ ἐπονταὶ ὅλα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τὰ διαμειφθέντα μεταξὺ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν ἀρχῶν Κιλικίας. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ, τῷ περιλαμβάοντι τὴν «ἀλήθειαν ἐπὶ τῶν σφαγῶν τῶν Ἀδάνων», προτάσσεται πρόλογος τοῦ κορυφαίου τῆς Γαλλίας φιλολόγου καὶ κοινωνιολόγου κ. Πέτρου Σάλ. Ὁ κ. Μπρεζὸλ ἐν τῷ βιβλίῳ του μετέφερεν, ἐν πιστῇ ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ μεταφράσει, ὀλόκληρον τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῆς «Τραγωδίας τῶν Ἀδάνων», τὴν ὁποίαν ὁ ἐκ τῶν ἡμετέρων συνεργατῶν κ. Θ. Βαλαλᾶς ἀριστοτεχνικώτατα περιέγραψεν εἰς ἑπτὰ ἀρθρα, δημοσιευθέντα ἐν τῷ «Ταχυδρόμῳ», τοῦ ὁποίου ἀπεσταλμένος συντάκτης ἀπεστάλη τότε ἅμα τῇ καταστροφῇ εἰς Ἀδανα. Τὸ ἔργον τοῦ κ. Μπρεζὸλ εἶναι ἄξιον ἀναγνώσεως.

«Ἠπειρος». — Τὸ ἐτήσιον λεύκωμα «Ἠπειρος», τὸ ὁποῖον ἐκδίδει ἀπὸ διετίας ἡ κ. Ἑλληνικὴ Μαυρογορδάτου, διακρίνεται διὰ τὸν πλοῦτον τῶν πραγματειῶν του καὶ τὴν πολλὴν φιλοκαλίαν του. Εἰς τὰς ὑπερδιακοσίας σελίδας του παρελαύνουσιν ἔργα τῶν δοκιμότερων λογογράφων μας καὶ ποιητῶν, συνοδευόμενα ἀπὸ ὡραίας εἰκόνας. Ἐνὶ λόγῳ τὸ λεύκωμα τοῦτο εἶναι μίᾳ ἐκλεκτῇ φιλολογικῇ πανδαισία, εἰς τὴν ὁποίαν συνιστῶμεν τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ λάβωσι μέρος. Τιμὴ τοῦ τεύχους γρ. 6.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Μοναστηρίου: Κατὰ τοὺς ἀθλητικὸν ἀγῶνας, τοὺς τελεσθέντας τὴν 29 Μαΐου, ἀπειρον πλῆθος προσήλθεν ὅπως θαυμάση τοὺς εὐσταλεῖς ἀγωνιστάς, τῶν ὁποίων τὸ παράστημα καὶ ἡ ἰκανότης ἐπεσπάσατο ὅλων τὸν θαυμασμόν. Πολλὰ συγχαρητήρια ἐδέχθη ὁ γυμναστής κ. Δ. Ἀνδρεάδης καὶ οἱ νικηταί, ἐν οἷς καὶ ὁ κ. Ν. Χρόνης, λαβὼν τρία πρῶτα βραβεῖα καὶ ἰσάριθμα δευτέρα, ὡς καὶ ὁ κ. Ι. Μόδης, νικητῆς τοῦ δρόμου 1700 μέτρων, ὃν διήνησεν εἰς 6 μόνον λεπτά. Ἀπευθύνω καὶ ἐγὼ τὰ θερμά μου συγχαρητήρια. — Ν. Κ.

Ἐκ Φρένελι: Τῇ Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς, λειτουργήσας τοῦ θεοφιλεστάτου ἁγίου Μυρίνης κ. Ἀλεξάνδρου Δηλονᾶ, ἐτελέσθη ἐνταῦθα, ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος, ἡ εἰς ἱεροδιάκονον χειροτονία τοῦ συμπαθεστάτου καὶ ἀρτίως μεμορφωμένου συμπολίτου μας κ. Θεοδοσίου Μ. Κοπανέλλη, ἐπὶ πολὺ μονάσαντος ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐρηροποτάμου τοῦ ἁγίου Ὁρους. Τῷ νεοχειροτονηθέντι φερέλπιδι Λευίτῃ εὐχόμεθα τελείαν τὴν εὐδοκίμησιν ἐν τῇ ἐκκληρώσει τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ καθηκόντων. — Β. Κ. Β.

Ἐντυπώσεις ἐκ Παρισίων. — Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου εἰς τὸ «Ἀπ' Όλα» ἀρχοῦν δημοσιεύμεναι ἐντυπώσεις ἐκ Παρισίων τοῦ συνεργάτου μας κ. Θωμᾶ Βαλαλᾶ (Κολυβρίου), αἰτινες, γραμμέναι με πολλὴν χάριν καὶ περισσότερον χιοῦμορ, θὰ γοητεύουν ὅλους καὶ ὄλας. Καμμίαν φορὰν ἕως τῶρα δὲν ἐδημοσιεύθησαν εὐθυμογραφικαὶ καὶ σατυρικαὶ ἐντυπώσεις διὰ τὸ Παρίσι. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἀπ' Όλα» εἶδον τὴν ὡραίαν αὐτὴν πόλιν, θὰ ἐντυπώσῃσιν ἄλλην μίαν φορὰν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς καὶ ὅσοι δὲν τὴν εἶδον θὰ τὴν γνωρίσῃσιν καλὰ μετὰ τὴν γοητευτικὴν περιγραφὴν, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου δημοσιεύμεν, ἧς δὲ παραθέτομεν ὀλίγους τίτλους ἐκ τῶν περιεχομένων:

Πῶς καὶ διατί ταξιδεύομεν οἱ Ἕλληνες. — Εἰς τὰς προκυμαίας τοῦ Γαλατᾶ. — Ἡ ὡραία ἀρμένισσα. — Σὺζυγος ἡ ἑραστῆς; — Τὸ ἀτιμόπλοιο ἀναχωρεῖ. — Ψυχολογία τῶν ἐπιβατῶν. — Ἡ τρελλὴ πριγκήπισσα. — Ὁ γέρον κῦριος ποῦ δὲν ἠγαπήθη ποτέ. — Εἰς ἀναζήτησιν τῆς εὐτυχίας. — Ἡ Σικελία καὶ ἡ Καλάβρια τὴν νύκτα. — Ἡ νῆσος τῆς ἐξορίας τοῦ Μ. Ναπολέοντος. — Ἐν Μασσαλίᾳ. — Ἀπὸ Μασσαλίας εἰς Παρισίους. — Εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης. — Ἡ ζωὴ τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων. — Ἡ κοκότα ποῦ θέλει νὰ μάθῃ ἑλληνικά. — Πῶς ἦτο κόρη καλῆς οἰκογενείας καὶ πῶς ὠλοῖθη. — Τὰ στίγματα ποῦ δὲν ἀνάπτουν. — «Γιασὰκ» ὑπάρχει καὶ ἐν Γαλλίᾳ. — Εἰς τὴν ἀστνομίαν. — Ἡ ὑπόγειος κίνησις. — Ἡ τεργητὴ μούντζα ποῦ μᾶς ἔδωκεν ὁ εὐφνῆς πωλητῆς. — Ὁ ὑπόγειος κόσμος. — Σκηναὶ ἀπὸ τὸ μετροπολιέν. — Ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία. — Οἱ πριγκήπις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἐροτὴ τῆς Στανροπροσκυνησεως. — Ματαιότης ματαιότητων. — Ὁ μεθυσομένος Γάλλος. — Εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἐἴφελ. — Ἡ γραφικότης τοῦ Σαιν-Κλου. — Αἱ Βερσαλλίαι. — Ἡ ζωὴ τῶν ἐργατῶν. — Τὸ τέχνασμα τοῦ Ἑλλήνος φοιτητοῦ. — Ἐνας Ἕλλην Δὸν Ζουάν. — Πῶς κατώρθωσε νὰ γνωρίσῃ ἐν μῇ ἡμέρᾳ 40 παριζιάνας. — Ἡ γκριζέτες τῶν μεγάλων λεωφόρων. — Τὸ γλέντι τὴν νύκτα. — Ἀληθινὴ ζωὴ. — Εἰκόνας τοῦ δρόμου. — Οἱ ἀπάχηδες τῶν Παρισίων. — Ὁ χορὸς τῶν γυμνῶν καὶ πολλὰ ἄλλα.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Εἰς τὸ γεῦμα τὸ δοθὲν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὰ Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα ἐπὶ τῇ ἐτησίᾳ αὐτῶν πανηγύρει, ἔγινε λόγος μεταξὺ ἄλλων εἰς μίαν προσφώνησιν καὶ περὶ τῶν πολυπλάγκτων καὶ πολυθρυσλλήτων κανονισμῶν τῶν Καταστημάτων τούτων, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται ἐπὶ μίαν δεκαετίαν ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ἐθν. Μ. Συμβουλίου, χωρὶς ἐπὶ τέλος νὰ κατορθωθῇ νὰ ἐγκριθῶσιν ἑλλείπει χρόνου. Κατὰ τὰς δοθείσας ἐξηγήσεις, οἱ κανονισμοὶ οὗτοι θὰ εἶναι ἐγκεκριμένοι περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου αἰῶνος, ὅτε καὶ θὰ ἐφαρμοσθῶσιν ὀρισμένως.

Εὐτυχεῖς ὅσοι θὰ ζήσουν κατὰ τὸ σωτήριο ἐκεῖνο ἔτος καὶ θ' ἀξιώθουν νὰ ἴδουν καὶ νὰ εορτάσουν τὸ μέγα καὶ κοσμοϊστορικὸν τοῦτο γεγονός.

Πλούσιος ὁμογενῆς, λαβὼν ὑπ' ὄψει τὸ πλῆθος τῶν ἀποστελλομένων πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων τακτικῶν, ἀπεφάσισε νὰ παραγγείλῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἰδίᾳ δαπάνῃ, ἐν φορητῶν ὠτομοπιλ καὶ προσφέρῃ τοῦτο εἰς τὰ Πατριαρχεῖα χάριν τῆς εὐκολωτέρας καὶ ταχυτέρας μεταφορᾶς εἰς τὴν Ὑψ. Πύλιν τῶν ἀπειραρίθμων σάκκων τῶν διαφόρων τούτων τακτικῶν.

Μεταξὺ τῶν νεοδιορισθέντων δημορχιακῶν συμβούλων ὑπάρχει καὶ εἰς ἐκ τῶν μεγάλων ἀλευρεμπόρων τῆς πόλεός μας. Ἡ ἐκλογή αὐτοῦ ἦτο ἀληθῶς εὐτύχημα διὰ τὴν δημορχίαν, διότι αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις θὰ τὴν βγάλῃ ἀσπροπρόσωπον.

Ἀπεφασίσθη ἡ ἔνωσις ὅλων τῶν ἐνοριῶν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διεξάγονται πυρετωδῶς καὶ δραστηρίως συνεννοήσεις μεταξὺ τῶν Ὑψωμαθειῶν καὶ τοῦ Πατριαρχείου. Αἱ Ἠνωμένοι Ἐνορίαὶ τῶν Ὑψωμαθειῶν θ' ἀποτελέσουν ἐν εἶδος Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερικῆς. Θὰ ἔχουν βέβαια καὶ αὐταὶ τὸ Κογκρέσον των καὶ τὸν πρόεδρόν των. Ἐὰν δὲ οὗτος θὰ εἶναι Ρουζβελτ ἢ Τάφτ, αὐτὸ πλέον θὰ τὸ δείξῃ ὁ χρόνος.

Ὁ Ἀρμένιος βουλευτῆς Ραιδεστοῦ Μπογιατζιάν ἐπενόησε νέον εἶδος φορολογίας, ἐγκριθείσης καὶ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν. Διὰ τῆς φορολογίας ταύτης τὸ κράτος θὰ εἰσπράττῃ 250 χιλιάδας λιρῶν κατ' ἔτος, ὑποχρεοῦν ἕκαστον στρατεύσιμον τῶν πόλεων καὶ κωμοπόλεων νὰ καταβάλλῃ 5 λίρας ἐτησίως.

Ἄξιός ὁ μισθὸς τοῦ ἀξιοτίμου βουλευτοῦ

Ραιδεστού, αλλά και ήμεις ως συνταγματικοί πολίται προτείνομεν εις την σεβαστήν συνταγματικήν Κυβέρνησιν έν άλλο είδος φορολογίας, τó όποιον έγκρινόμενον και έφαρμοζόμενον θα καλύπτη όλόκληρον τόν προϋπολογισμόν τού Κράτους.

Δέν τó κάμνομεν διά νά έπισκιάσωμεν την έξυπνάδα τού αξιοτίμου κ. Μπογιατζιάν, άπαγε! ‘Αλλ’ έξ ένδιαφέροντος ύπέρ των συμφερόντων τού Κράτους και έξ αγάπης προς την κοινήν όθωμανικήν πατρίδα.

‘Ιδού ή ύφ’ ήμών προτεινομένη φορολογία :
Νά φορολογηθούν οι ύπήκοοι όθωμανοί, όσοι άντί φροσίου φοροούν καπέλλον.

Νά φορολογηθή ό άήρ, τόν όποιον άναπνέομεν κατά κυβικόν μέτρον.

Νά φορολογηθή τó ήλιακόν φώς (τόν τρόπον άς τόν ύποδείξη ό κ. Μπογιατζιάν).

Νά φορολογηθή ό ύπνος, λαμβανομένων ύπ’ όψει των ώρων, όσας έκαστος κοιμάται.

‘Η φορολογία αύτη θα έχη και ήθικήν ώφέλειαν, ώς μέλλουσα ν’ άποσπάση πολλούς εκ της τεμπελιās.

Και τελευταίον νά φορολογηθή ό χρόνιος βήχας, ό λεγόμενος άρχοντόβηχας, άφού χρησιμεύει προς επίδειξιν, άποτελών άντικείμενον πολυτελείας.

ΑΝΤ... ΠΗΠ ..

Μέτρα προφυλακτικά διά την κατάσβεσιν της ένδεχομένης πυρκαϊās των Βαλκανίων.

Νέος γνωρίζων, εκτός της ελληνικής, γαλλικά και τουρκικά, κάτοχος της καταστιχογραφίας, με πείραν και καλās συστάσεις ζητεί θέσιν.

Διεύθυνσις : Κύριον Έμμ. Σαρηγιάννην, βιβλιοπόλην, Γκουσκέκ καλδιρίμ, αριθμ. 22. — Κων/πολις, διά τόν κ. Μ. Σ.

ΜΑΜΜΕΛΗΣ
Είδεικός στομαχολόγος ίατρος
Πέραν, 5, όδός Θεάτρου

ΥΓΙΕΙΝΗ
ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ
ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

τού διακεκριμένου της πόλεός μας Ιατρού

‘Απαραίτητος οδηγός πάσης έγκύου, διότι διά της μελέτης αυτού εξασφαλίζεται ή κανονική πορεία της έγκυμοσύνης και προλαμβάνονται πάντες οι από τού τοκετού κίνδυνοι.

Πωλείται παρ’ άπασι τοίς βιβλιοπόλαις της πρωτεύουσας και των έπαρχιών άντι γρ. 5.

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΙΣΤΩΣΙΣ ΟΛΛΗΡΗΔΗΣ

‘Ισχύουσιν επί 70 έτη, κληρούμεναι κατά διμηνίαν.

Είς την προσεχή κλήρωσιν της 2 αύγουστου ό πρώτος λαχνός κερδίζει

φρ. 125.000

ΕΤΕΡΟΙ 1999 ΛΑΧΝΟΙ ΚΕΡΑΙΖΟΥΣΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΟΣΑ

Τιμή τοίς μετρητοίς

Γρ. χρ. 166 πληρωνόμενα έφ’ άπαξ.

Δι’ άγοράς άποιαθήτωσαν προς τοίς κκ. P. Addally et Cie, Χουριέτ Χάν, άρ. 14, 15 Γαλατά, Κωνσταντινούπολην. Οι εκ των έπαρχιών και τού έξωτερικού παρακαλούνται νά προσεμβάσωσι τó τίμημα διά ταχυδρ. έπιταγής μανιαπόσι ή διά τοίεκ.

Είς Θεσσαλονίκην.

— Είμαι της γνώμης ότι δέν πρέπει ν’ αφήσωμεν τόν Μεγαλειότατον νά φύγη άπ’ εδώ αλλά νά κάμωμεν την πόλιν μας πρωτεύουσαν.

— ‘Ε! σεις! καταβήτε κάτω, έχετε άμνηστευθή.

Χρήσιμος προφύλαξις!

(Δξέμ)